

Nguyễn Nhật Ánh

KINH VAN HOA

53

MÃ LÚM
ĐỒNG TIỀN

Nguyễn Nhật Ánh

**KINH VẠN HOA 53
MÁ LÚM ĐỒNG TIỀN**

Thông tin về ebook

Kính Vạn Hoa 53: Má Lúm Đồng Tiền

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Thể loại: Tuổi Học Trò

Biên tập: Đinh Tiểu Tiên

Bìa: Minh Khoa

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 28-August-2015

Tổng số 81 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Lớp 9A4 trường Tự Do năm ngoái có hai cái tên "độc": Hiền Hoa và Hiền Hòa.

"Hiền hoa" là từ chuyên ngành thực vật học, tụi trong lớp suy đoán ba mẹ con nhỏ Hiền Hoa chắc rất khoái môn học này nên đặt tên con như thế. Còn ba mẹ con nhỏ Hiền Hòa đặt tên nó là Hiền Hòa có lẽ hy vọng khi lớn lên nó sẽ thủy mị dịu dàng và nếu quả thực ba mẹ nó có ý đó thì họ hoàn toàn có thể yên tâm về tính nết của đứa con.

Sau này thì quen tai, chứ lúc đầu hề thầy cô giáo kêu tên Hiền Hoa là con nhỏ Hiền Hòa dạ ran, kêu tên Hiền Hòa thì con nhỏ Hiền Hoa lật đật đứng dậy khiến cả lớp cười bò. Riêng cô Nhận dạy hóa học năm lớp chín thì cho đến tận giờ học cuối năm, mỗi khi kêu tên Hiền Hoa hay Hiền Hòa cô vẫn phải vừa kêu vừa chỉ tay vào đứa mà cô muốn kêu để khỏi lộn: cô Nhận là người Huế, hai con nhỏ Hiền Hoa Hiền Hòa đầu óc hơi lơ đãng một tí thế nào cũng nghe nhầm giọng Huế của cô.

Nhưng đó là nói chuyện năm lớp tám, lớp chín. Lên lớp mười, hai cái tên Hiền Hoa Hiền Hòa lập tức bị cái tên của con nhỏ Thạch Anh làm cho lu mờ.

Thạch anh là một loại đá quý. So với những cái tên có nguồn gốc từ các loại đá quý như Hồng Ngọc, Kim Cương, Cẩm Thạch, Ngọc Bích... tên Thạch Anh nghe mạnh mẽ hơn. Nhưng nếu chỉ có vậy thì tên Thạch Anh chưa đủ sức để "lật đổ" cặp bài trùng Hiền Hòa Hiền Hoa.

Cái họ của con nhỏ Thạch Anh mới hiếm. Nó họ Vòng. Nhưng nếu tên nó là Vòng Thị Thạch Anh thì chẳng nói làm gì. Tên nó không lót chữ Thị, mà lót chữ Ngọc.

Hôm đầu tiên nghe thầy Phú xưng tên Vòng Ngọc Thạch Anh, tụi học trò trường Tự Do trợn mắt cả lên.

Cả đồng cái miệng xuýt xoa:

- Tên con nhỏ này hay quá!

- Đúng là tên "không đụng hàng"!

Con nhỏ Vòng Ngọc Thạch Anh tên đã hay mà má lại có lúm đồng tiền. Nghe cái tên nó, rồi nhìn hai lúm đồng tiền trên má nó, thằng Quói Lương nghĩ con nhỏ này chắc giàu lắm.

Mà con nhỏ Thạch Anh chắc giàu thiệt. Nó xài máy iPod loại xịn, có cả điện thoại di động nhét trong cặp. Nếu trẻ em được phép cưỡi xe máy, dám con nhỏ này vì vụ tới trường trên chiếc SH đời mới nhất cũng nên! Quói Lương tò mò nghĩ.

Đọc tới đây, hẳn bạn đọc sẽ thắc mắc: tại sao có thằng Quói Lương chen vô chỗ này?

Có gì đâu! Chẳng qua con nhỏ Thạch Anh ngồi ngay chỗ con nhỏ Bội Linh năm ngoái, tức là ngồi cạnh thằng Quói Lương. Bên phải Quói Lương là thằng Lâm, bên trái Quói Lương là nhỏ Thạch Anh.

Nhỏ Thạch Anh học không giỏi không dở, có thể liệt vào hạng trung bình hoặc hạng khá. Ở lớp, nó ít bạn, nhưng nó chẳng lấy đó làm buồn.

Nó ít bạn, tức là vẫn có bạn. Bạn nó là thằng Quói Lương. Hai đứa ngồi cạnh nhau, gặp lúc khó khăn vẫn quay qua quay lại mượn thước, compa, cục gôm, cây bút vẽ. Thỉnh thoảng nó cho thằng Quói Lương thổi chocolate, thằng này vẫn vui vẻ nhận.

Tình bạn giữa Thạch Anh và Quói Lương chỉ diễn ra loanh quanh những chuyện vụn vặt vậy thôi. Giờ ra chơi, Quói Lương tót ra sân chạy nhảy với thằng Lâm và Hải quấn. Nhỏ Thạch Anh thì ngồi tại chỗ lôi cái iPod ra nghe nhạc hoặc lôi truyện tranh trong cặp sách ra mãi mê đọc.

Nếu cuộc đời cứ diễn ra êm đềm như vậy hoài, có nghĩa thằng Quói Lương và nhỏ Thạch Anh cứ lạnh lùng quay theo hai quỹ đạo khác nhau, mạnh đưa nào đưa nấy quay, thì tác giả chẳng có gì để kể, và bạn đọc dĩ nhiên cũng chẳng có cuốn sách này trên tay.

May là một hôm thằng Quói Lương không biết tha ở đâu về cuốn sách Bài tập lịch sử lớp 10. Cuốn này thì đứa nào chẳng có, mua ở đâu chẳng được. Đối với tụi học trò lớp mười thì cuốn sách này chẳng có giá trị gì, vì trong cuốn sách chỉ toàn câu hỏi để giúp học trò ôn tập. Phần trả lời

bên dưới bỏ trống, để học trò tự điền vào.

Nhưng cuốn của thằng Quới Lương thì khác, đặc biệt giá trị. Tất cả những câu hỏi trong sách đều được trả lời đầy đủ. Cuốn sách dày đặc chữ, chẳng biết chủ nhân của nó là ai mà siêng thế. Đứa nào làm biếng học bài vớ được cuốn này hí hửng chẳng khác nào Trương Phi vớ được "cầm nang" của Gia Cát Lượng.

Con nhỏ Vòng Ngọc Thạch Anh thuộc loại này, tức là loại làm biếng, mặc dù không thể bảo nó kém thông minh. Nhưng ở đời những đứa thông minh thường biếng nhác, có lẽ đó là luật bù trừ, bởi thông minh mà còn siêng năng nữa thì ai mà học cho lại. Chỉ những đứa đầu óc chậm chạp mới siêng năng, cũng là luật bù trừ luôn, bởi chậm chạp mà biếng nhác thì khỏi ôm cặp tới trường làm gì cho mất công.

Hôm đó, con nhỏ làm biếng Thạch Anh ngạc nhiên thấy thằng Quới Lương làm như không nghe chuông ra chơi réo inh ỏi, cứ ngồi lì tại chỗ. Kể cả khi thằng Lâm và Hải quần đập đập khều khều, nó cũng ngược lên khoát tay mấy cái ra vẻ bữa nay tao bận lắm, rồi tiếp tục cúi đầu vào cuốn sách đang mở trước mặt.

Thạch Anh nhướn mắt nhìn vô cuốn sách. Nếu đó là cuốn truyện tranh thì nó cũng chẳng lấy gì làm lạ lắm. Đằng này có vẻ như thằng Quới Lương đang mê mẩn "nghiên cứu" một cuốn sách giáo khoa, thế nên nó không làm sao bắt mình dừng trợn mắt lên.

Dòm dò một hồi, vẫn không biết Quới Lương đang đọc cuốn gì vì nó chẳng thấy được cái bìa sách, Thạch Anh ầm ức quá.

- Bạn đang đọc cuốn gì vậy, Quới Lương? - Cuối cùng, nó tò mò hỏi.

- Bài tập lịch sử. - Quới Lương đáp, rất chi là thờ ơ.

Đôi môi Thạch Anh lập tức vẽ thành hình chữ O:

- Cuốn đó có gì hay đâu?

Như chỉ đợi có vậy, thằng Quới Lương đẩy cuốn sách sang:

- Bạn xem đi!

Thạch Anh đón lấy cuốn sách, vừa nhìn vô nó đã "a" lên một tiếng. Lật lật vài trang, nó "a" lên tiếng nữa. Đến khi xem xét cẩn thận từ trang đầu

đến trang cuối, nó "a" thêm mấy chục lần. Bây giờ nó mới thấy cuốn sách này "hay" quá! Hay quá sức là hay!

Bụng phục lăn, nó ngược nhìn thẳng Quới Lương bằng ánh mắt người ta vẫn nhìn một ngài tiến sĩ sử học, miệng trầm trồ:

- Cuốn bài tập này bạn trả lời hết đó hả?

- Đâu có. - Quới Lương toét miệng cười - Tôi mượn của thằng bạn bên trường Thanh Niên. Vài hôm nữa phải trả lại rồi.

Thạch Anh lại nhìn cuốn sách trên tay, liếm môi gạ:

- Bạn cho mình mượn cuốn này một bữa nha. Mình đem đi photocopy rồi trả lại liền.

- Photocopy chẳng ăn thua gì đâu. - Quới Lương nhún vai - Tôi thử rồi, chữ rất mờ, không đọc được. Chẳng biết thằng kia nó viết bằng loại mực gì mà nhạt thếch à.

Thạch Anh nhướn mắt:

- Thế bạn định chép lại nguyên cả cuốn à?

Quới Lương thản nhiên:

- Thì vậy chứ sao! Hơn nữa, chép lại vô sách bài tập của mình rùi cô giáo có kiểm tra, mình còn có bài để nộp. Nộp bản photocopy có mà ăn dê-rô!

Thạch Anh mân mê cuốn sách, vừa háo hức lại vừa ngán ngẫm:

- Chậc, không biết mình có chép nổi không! Dày quá!

Cái tật làm biếng của con nhỏ lồ lộ ngoài mặt. Quới Lương mở cò trong bụng, vờ bày kế:

- Không chép nổi thì thuê người ta chép giùm cho.

- Hay quá! - Thạch Anh sáng mắt lên, nhưng nó liền cụp ngay mắt xuống - Nhưng mình đâu có biết chỗ nào nhận chép thuê.

Quới Lương thao thao:

- Thiếu gì chỗ. Tôi thấy tụi nó rao đầy trên internet. Nào là nhận chép thuê các loại giấy tờ, văn bản, bài dịch, bài giảng, bài thu hoạch, bảo đảm rõ ràng, chính xác, đầy đủ và nhanh chóng. Giá cả: 3000 đồng một trang A4, tính cả tiền giấy bút. Cả dịch vụ đi học thuê cũng có luôn, bất kể sáng chiều tối, từ đại học, cao đẳng, trung cấp đến tận chức, học thêm đủ thứ hết, bảo đảm người đi học thuê sẽ là những học sinh ngoan, không gây ấn tượng với giáo viên, nhiệt tình, chăm chỉ, có thể tin cậy được. Giá cả ban ngày 35.000 đồng/buổi, ban đêm...

Thằng Quói Lương làm một tràng như phát thanh viên chương trình quảng cáo khiến Thạch Anh nghe lùng bùng cả hai lỗ tai. Nó đưa tay ôm đầu:

- Thôi, thôi, bạn đừng kể nữa. Nghe nhức đầu quá!

Quói Lương nhe răng cười:

- Thôi thì thôi!

Thạch Anh buông tay ra, bây giờ nó mới kịp ngạc nhiên:

- Ủa, sao bạn rành mấy dịch vụ này quá vậy?

- Tôi tình cờ đọc trên mạng, thấy hay hay nên nhớ luôn.

- Vậy hử?

Thạch Anh hờ hững buột miệng, đôi mắt nó chợt trở nên mơ màng. Nó nhìn ra cửa sổ, chẳng biết nghĩ ngợi gì mà trông có vẻ đắm chiêu tợn.

Ở bên cạnh, thằng Quói Lương cũng ngồi im ru. Nó đang hồi hộp rình nhỏ bạn.

Nó mừng rơn khi thấy Thạch Anh chớp mắt hai, ba cái rồi quay nhìn nó.

- Hay là thế này... - Thạch Anh ngập ngừng mở lời.

Con nhà Quói Lương ranh mãnh biết tổng nhỏ bạn định nói gì nhưng vẫn giả bộ ngây ngô:

- Hay là sao hử bạn?

Thạch Anh tắc lưỡi:

- Mình thấy cái dịch vụ gì gì đó phức tạp quá.
- Có gì đâu mà phức tạp! - Quói Lương vờ vịt.
- Hay là...
- "Hay là" hoài!

Thạch Anh cắn môi:

- Mình nghĩ nếu bạn rảnh... bạn chép giúp mình là tiện nhất.
- Tôi chép giúp bạn á? - Quói Lương cố uốn miệng cho thật tròn để nhỏ bạn thấy nó đang sừng sốt ghê lắm.
- Ờ.
- Chép nguyên cuốn bài tập này á?
- Ờ. - Thạch Anh chép miệng - Nhưng không phải mình nhờ suông. Mình... mình trả tiền công cho bạn đang hoàng.

Quói Lương chờ đợi giây phút này ngay từ lúc nó cố tình trưng ra cuốn Bài tập lịch sử cho nhỏ Thạch Anh thấy. Chả là mấy hôm nay nó đang kẹt tiền. Đạo này trưa nào nó cũng la cà ngoài tiệm net với thằng Quốc Ân để chơi game và "chát chít", tiền bao nhiêu cũng không đủ. Mẹ nó bán xôi chè, thu nhập chỉ đủ nuôi nó và thằng Hưng Vinh ăn học. Mỗi buổi sáng hai anh em nó ngốn ngẫu mỗi đứa một vốc xôi rồi ôm tập ra khỏi nhà, chẳng được phát tiền quà sáng như tụi bạn. Thỉnh thoảng mẹ nó mới cho nó vài chục ngàn.

Lặn trong túi vài chục ngàn, đi theo thằng Quốc Ân loáng cái đã hết sạch. Chả bõ bèn gì!

Đang túng, đọc thấy dịch vụ chép thuê đang quảng cáo trên net, Quói Lương mừng hóm. Thế là nó nhờ thằng Quốc Ân kiếm cho nó cuốn Bài tập lịch sử đã chép lời giải sẵn. Sáng kiến này không phải tự nhiên mà có. Ngay từ đầu năm nó đã biết Thạch Anh là con nhà giàu, tiền bạc rủng rỉnh. Nhưng biết là biết thôi, biết chỉ để ao ước một ngày nào mình cũng giàu như nó, chứ chẳng có "ý nghĩ đen tối" gì. Nhưng từ lúc phát hiện được cái dịch vụ chép thuê thì nó nghĩ ngay đến con nhỏ này. Tất nhiên là nó không biết con nhỏ này lười, nhưng nó nghĩ đã là học trò ai mà chẳng lười. Nếu nó không lười chẳng qua vì nó đang kẹt tiền,

chứ thực ra nó đâu có hứng thú gì cái trò ngồi ề lưng chép hết trang chữ này đến trang chữ khác.

Thấy Thạch Anh rơi vào bẫy của mình một cách dễ dàng, Quới Lương khoái lắm. Nhưng nó vẫn làm bộ làm tịch:

- Bạn bè ai lại nhận tiền. Kỳ lắm!

- Có gì đâu mà kỳ. Người bỏ công người bỏ của mà. Nếu đến chỗ dịch vụ chép thuê mình cũng phải trả tiền vậy.

Quới Lương gãi cằm, ra vẻ ta đây đang phân vân ghê lắm, nhà người chờ ta một chút. Nó gãi cằm lâu lắc làm Thạch Anh sốt ruột quá nhưng không dám giục. Nó dán mắt vào mặt thẳng này, kiên trì chờ đợi.

- Thôi được. - Cuối cùng Quới Lương cũng bỏ tay ra khỏi cằm, gật gù, giọng rất chi là bất đắc dĩ. Nó liếc cuốn sách trên tay nhỏ bạn, chép miệng - Cuốn này đem ra chỗ chép thuê chắc tốn vài trăm. Chỗ bạn bè, tôi chỉ lấy năm chục ngàn thôi.

- Thỏa thuận vậy nha!

Thạch Anh hớn hờ nói, tay đưa trả cuốn Bài tập lịch sử lại cho bạn. Nó không biết thằng Quới Lương còn hớn hờ hơn nó gấp bội.

CHƯƠNG 2

Từ bữa đó, hễ đi học hay tới đi chơi thì thôi, còn ở nhà là thằng Quới Lương úp mặt xuống bàn, cắm cúi hành nghề "chép thuê".

Mẹ nó thấy vậy mừng lắm, tưởng thằng con năm nay lên cấp ba, đã ra người lớn, biết tự giác học hành.

Chỉ có thằng nhóc Hưng Vinh là nghi ngờ. Nó cứ xán lại chỗ anh nó ngồi, tò mò luôn miệng:

- Anh đang chép gì vậy?

- Anh chép bài học thật đấy hử?

Thằng nhóc hỏi hoài làm Quới Lương đâm cáu. Nó cầm cuốn sách gỗ "bộp" lên đầu đưa em, gầm gừ:

- Bộ mày tưởng tao chép nhạc hay chép truyện nhớ những gì hả?

Nó chìa cuốn Bài tập lịch sử ra trước mặt thằng nhóc, hừ mũi:

- Mày xem tao đang chép gì đây!

Hưng Vinh trố mắt nhìn cuốn sách, bao nhiêu nghi ngờ tan biến ngay tút xút. Nó chép miệng:

- Lạ thật đấy!

- Gì mà lạ?

- Xưa nay em có thấy anh siêng như vậy bao giờ đâu!

- Mày ngốc quá! - Quới Lương đập tay lên ngực - Mày quên anh mày năm nay đã là sinh viên rồi sao?

- Sinh viên đâu mà sinh viên! - Hưng Vinh bùm miệng cười hí hí - Mới cấp ba à.

- Ờ, thì cấp ba. - Quới Lương gãi chóp mũi - Nhưng cấp ba thì phải khác

cấp hai của mày chứ!

- Cấp hai của em sao?

- Làm biếng thấy mồ chứ sao!

- Xì. - Thằng Hưng Vinh cong môi.

Một ý nghĩ vụt lóe ra trong đầu khiến Quói Lương lập tức thay đổi thái độ. Nó đặt tay lên vai em, cười hì hì:

- Tao nói đùa thôi. Lâu nay tao vẫn âm thầm quan sát chuyện học hành của mày, công nhận mày siêng thật!

Lời khen của ông anh làm Hưng Vinh nở mũi. Nó bối rối một cách sung sướng:

- Thật hờ anh?

- Thật mà.

Vừa nói Quói Lương vừa lật lật cuốn sách trên tay. Hai hôm nay nó cong lưng chép đến rã tay, chỉ được có nửa cuốn, đã bắt đầu thối chí.

- Nhưng tao cần kiểm tra xem mày có siêng như tao nghĩ không. - Quói Lương tặc lưỡi, kín đáo nhìn thằng Hưng Vinh qua khoé mắt.

Con nhà Hưng Vinh không biết ông anh sắp dụ dỗ mình, thao láo mắt hỏi:

- Kiểm tra cách sao hờ anh?

- Bây giờ thế này nhé! - Quói Lương đập tay lên cuốn Bài tập lịch sử, vừa nói vừa nhìn thằng em với vẻ thăm dò - Cuốn này tao đã chép được một nửa rồi...

Quói Lương mới "nhập đề" tới đó, thằng Hưng Vinh hiểu ngay anh mình muốn gì. Nó đâu có ngu. Cho nên nó xịu mặt:

- Bây giờ em chép giùm anh phần còn lại?

- Ờ. - Quói Lương cười toe, trước khi em nó vùng vằng, nó đã kịp xoa đầu thằng nhóc - Nhưng mày yên tâm đi. Tao không "bóc lột" mày đâu.

- Vậy mà không "bóc lột"?

- Tao chỉ thuê mày chép giùm thôi. Mày chép giùm tao, tao trả công mày đảng hoàng.

Nghe tới hai chữ "trả công", mắt thằng Hưng Vinh sáng trưng. Nó liếm môi:

- Anh trả em bao nhiêu?

- Mười ngàn được không?

Thằng nhóc Hưng Vinh dễ gì lặn được mười ngàn trong túi. Nó cầm lấy cuốn sách từ tay anh nó, lật loạt soạt vô mấy trang trong, ngoẹo đầu nghiêng ngó. Anh nó mới chép hơn nửa cuốn chút xíu. Phần bỏ trống vẫn còn nhiều lắm. Hưng Vinh nhắm đếm số trang phải chép, bụng đâm ngán. Mẹ nó vẫn khen nó siêng năng, nhưng thằng Hưng Vinh chỉ siêng việc nhà thôi. Như mọi đứa học trò khác, nó đâu có siêng chép bài. Nhưng mười ngàn là món tiền quá hấp dẫn với nó.

Thấy thằng nhóc lộ vẻ ngần ngừ, Quói Lương hạ đòn quyết định:

- Sao, mày nhận lời không? Nếu không, để tao nhờ đứa khác.

- Nhận lời chứ. - Hưng Vinh giật thót, mau mắn đáp.

Quói Lương cười khì khì:

- Mười ngàn là tao trả cao lắm đó. Tại mày là chỗ anh em. Tao chỉ cần ra giá năm ngàn là khối đứa nào vô giành chép.

Thằng Hưng Vinh không biết anh nó được con nhỏ Thạch Anh trả tới năm chục ngàn. Nó chép giùm anh nó nửa cuốn, lẽ ra phải được hai mươi lăm ngàn. Cho nên nó cảm động lắm, còn nói:

- Mai mốt anh có thứ gì cần chép, cứ kêu em.

Tất nhiên không cần thằng Hưng Vinh "đặt hàng", con nhà Quói Lương cũng đã nghĩ đến chuyện đó rồi. Nó tin chắc con nhỏ Thạch Anh đã một lần thuê nó chép thứ này sớm muộn gì cũng thuê nó chép những thứ khác. Cái đó kêu là "ăn quen". Thế là nó có khối "hàng" giao cho thằng Hưng Vinh. Lúc đó, nó chỉ ngồi ở giữa kiếm lời, hông cần động tay động chân gì hết, khoẻ re!

Quói Lương càng tơ tưởng đến tương lai "đại phú", càng thấy người lâng lâng. Nó hứng chí vỗ vai thằng em, rộng rãi:

- Mà y ráng chép cho lẹ, tao thưởng thêm năm ngàn nữa!

Hưng Vinh sướng quá, nhanh nhẩu:

- Tối nay là em chép xong!

Lúc đó, quá cao hứng, Quói Lương đâu có biết nó vừa nói một câu đại ngu.

Con nhà Hưng Vinh háms tiền, ráng chép cho lẹ để kiếm thêm năm ngàn nên chữ nào chữ nấy giống như gà bới, nhìn vô tập y như nhìn vô toa thuốc của bác sĩ.

Sáng hôm sau, nhận cuốn Bài tập lịch sử từ tay thằng em, Quói Lương chỉ lật trang cuối để kiểm tra rồi vội vàng nhét vô cặp, ba chân bốn cẳng tốt ra khỏi nhà.

Nó đến lớp thật sớm, mừng rơn thấy nhỏ Thạch Anh còn đến sớm hơn nó. Con nhỏ đang ngồi với dáng ngồi quen thuộc nơi góc bàn, tóc xõa hai bên thái dương che khuất cái headphone nhưng nhìn sợi dây lòng thòng trên vai nó, Quói Lương biết nhỏ bạn đang thả hồn theo lời ca điệu nhạc.

Đang mơ màng, Thạch Anh không nhìn thấy Quói Lương mặc dù thằng này đến thật gần.

Đến khi Quói Lương cố tình ném chiếc cặp lên mặt bàn đánh "bộp" một tiếng, Thạch Anh mới giật mình, lật đật gỡ headphone ra khỏi tai. Nó xoáy mắt vào mặt Quói Lương, tay xòe ra:

- Cuốn bài tập đâu? Xong chưa?

Quói Lương lui cui mở cặp lôi cuốn Bài tập lịch sử đẩy qua cho bạn:

- Xong rồi nè.

Thạch Anh cầm lấy cuốn sách, giở ra xem, càng xem mặt nó càng nở ra. Nó nhoẻn miệng cười, khoe lúm đồng tiền:

- Bạn chép nhanh ghê!

Quói Lương chưa kịp phồng mũi trước lời khen, mặt đột ngột tái đi. Vì nhỏ Thạch Anh vừa khen xong đã vội thu ngay nụ cười lại.

Không những không thèm cười, nó còn nhăn mặt rên lên:

- Trời đất! Sao nửa cuốn sau bạn chép kiểu gì cầu thả thế?

Bấy giờ Quói Lương mới nhướn cổ nhìn vào cuốn tập, dò kỹ từng dòng, giật mình phát hiện những con chữ của thằng Hưng Vinh dòng nào cũng lên bờ xuống ruộng, lồi thoi lệch thếch chả ra làm sao. Quói Lương giận đing người, biết tổng thằng nhóc chỉ quều quào cho xong để lấy tiền. Nhưng nó không thể phanh phui sự thật phũ phàng đó trước mặt Thạch Anh. Giữa hai cái tệ, nó đành chọn cái ít tệ hơn. Nó lăm lét nhìn nhỏ bạn, gãi đầu sồn sột:

- À... ờ... tại tối hôm qua tôi chép đến khuya lơ khuya lắc... lúc đó buồn ngủ quá...

Thạch Anh tính trách móc thêm vài câu, nghe thằng này nói vậy, tự dưng thấy mềm lòng.

- Thôi được. - Nó nhìn vào trang sách trên tay, tặc tặc lưỡi - Dù sao thì cũng lỗ rồi. Chẳng lẽ bắt bạn chép lại...

Quói Lương thở phào, láu táu hòa theo:

- Ờ. Bạn bè ai lại làm thế.

Thằng Hưng Vinh không biết bữa đó anh nó đang bầm gan tím ruột, chỉ mong chóng tan học để về nhà "nhai xương" nó.

Vừa thấy Quói Lương đun đầu xe qua cổng, thằng nhóc hí hửng chạy ra, toét miệng hỏi:

- Bữa nay anh có gì nhờ em chép nữa không?

Quói Lương bật chống xe đánh tách, chồm tới chộp lấy vành tai thằng em xoắn một cái thật mạnh:

- Có cái này nè!

Thằng Hưng Vinh ôm tai, tru tréo:

- Ồi, sao anh lại bẹo tai em?

- Tao bẹo tai mày là còn nhẹ! - Quói Lương mặt hầm hầm - Tao trả tiền cho mày đâu phải để mày chép chữ như cua bò vậy hử?

- Cua bò đâu mà cua bò! - Hưng Vinh ấp úng nói, chân bước thụt lui một bước.

Quói Lương vung tay:

- Còn cãi nữa hả?

Hưng Vinh biết mình sai, chỉ cãi cố một câu rồi im thít, sợ nói lằng nhằng anh nó nổi sùng đòi tiền lại thì khốn.

- Hừ, biết vậy tao thuê đưa khác chép cho rồi! - Quói Lương vẫn chưa nguôi giận, tiếp tục gầm gừ.

Thằng Hưng Vinh xịu mặt:

- Tại anh bảo chép gấp chứ bộ!

- Gấp, gấp cái gì! - Quói Lương nổi nóng - Chỉ có mày ham tiền thì có!

Nghe tới chữ "tiền", thằng nhóc hoảng hốt đưa tay túm chặt túi áo, chân lùi ra xa hơn nữa:

- Anh không được đòi tiền lại đó nha!

- Tiền thì tao không đòi. "Quân tử nhất ngôn" mà. - Quói Lương vung tay - Nhưng mày phải chép lại cho tao quyển khác.

Như bị ai liệng đá vào giữa mặt, thằng Hưng Vinh muốn khụy chân xuống quá sức. Nó đau khổ giương mắt ếch:

- Chữ cuốn em vừa chép đâu?

- Tao liệng thùng rác rồi. Viết tháu như mày có ma mới đọc được.

Thằng Hưng Vinh không biết cuốn Bài tập lịch sử vừa rồi là cuốn của nhỏ Thạch Anh. Anh nó nhận chép thuê cho người ta. Còn cuốn của mình, anh nó vẫn chưa chép. Thằng nhóc tưởng anh nó liệng cuốn sách vô thùng rác thật, mặt lộ vẻ hối hận.

- Thôi được. - Nó thở dài, rầu rĩ - Để em chép lại cho anh quyển khác.

Vẻ cam chịu của thằng Hưng Vinh làm trái tim đá của Quói Lương mềm một miếng lớn. Nó vỗ vai em, chép miệng:

- Mà ráng chép đi. Lần này ráng chép cho đẹp, tao sẽ trả thêm cho mày mười ngàn.

Quói Lương khiến thằng Hưng Vinh khìn khịt mũi liên tục vì cảm động. Nó định ninh lần này nó chẳng được xu nào, không ngờ anh nó hào phóng quá. Dĩ nhiên, có tài thánh nó mới biết thằng Quói Lương đang "bóc lột" nó. Nó cầm lấy cuốn sách từ tay anh nó, mắt rưng rưng:

- Anh tốt ghê!

- Còn phải nói!

- Quói Lương lim dim mắt

- Tao tốt với mày lâu rồi chứ bộ. Tại mày khờ quá nên không nhận ra đó thôi!

CHƯƠNG 3

Quới Lương nhận lời chép thuê cho nhỏ Thạch Anh, "thu nhập" được năm chục ngàn.

Nó chi cho thằng Hưng Vinh hai lần tổng cộng là hai mươi lăm ngàn.

Còn lại hai mươi lăm ngàn, nó đi chơi với thằng Quốc Ân một bữa là hết veo.

Tóm lại, nghèo vẫn hoàn nghèo!

Cho nên hồng có gì khó hiểu nếu những ngày gần đây, ngồi học mà nó cứ lăm la lăm lét liếc sang chỗ con nhỏ Thạch Anh hoài.

Nhỏ Thạch Anh bắt gặp nó nhìn trộm, nhoẻn miệng cười:

- Bộ mặt mình dính lọ nôi hả?
- Đâu có!
- Hồng có sao bạn nhìn mình hoài vậy?
- Nhìn đâu mà nhìn!

Quới Lương bối rối đáp và quay mặt đi chỗ khác. Con gái cười có lúm đồng tiền trông xinh tề! Quới Lương nhủ bụng, nhưng nó chỉ nghĩ thoáng qua thế thôi. Lúc này nó đang nghĩ đến những đồng tiền trong bóp của Thạch Anh nhiều hơn. Đồng tiền trên má, nó đâu có cần.

Quới Lương nhớ đến cái hẹn với Quốc Ân chiều nay, bụng mỗi lúc một bồn chồn. Vì thế nó cứ liếc trộm Thạch Anh hoài hoài. Nó đang rình cơ hội.

Thằng Quới Lương chắc ở hiền (nếu không tính chuyện nó "bóc lột" thằng Hưng Vinh) nên nó gặp lành.

Nó rình nhỏ Thạch Anh đến tiết sinh vật thì cơ hội hiện ra trước mắt nó. Khi cô Luông bắt đầu đọc bài cho học sinh chép, Quới Lương mừng rơn

khi thấy nhỏ Thạch Anh chả buồn động tay động chân, cứ ngồi ngáp ngáp.

- Buồn ngủ hả, Thạch Anh? - Quới Lương hồi hộp hỏi.

Thạch Anh chép miệng:

- Ờ, hồi hôm mình thức khuya học bài, bây giờ mắt cứ díp lại.

Quới Lương không biết nhỏ bạn có thức khuya học bài thiệt không. Nó không tin con nhỏ tiểu thư này lại siêng học đến thế. Nhưng điều đó không quan trọng. Quan trọng là nhỏ Thạch Anh đang làm biếng chép bài.

- Bạn đưa tập đây tôi chép giùm cho! - Quới Lương khịt mũi đề nghị.

Thạch Anh dựng mắt lên:

- Thế còn bài của bạn?

- Tối về tôi chép lại sau. - Quới Lương nhún vai - Chép nhoáng một cái thôi mà.

Nhỏ Thạch Anh không nghĩ Quới Lương tự dung lại tốt với mình đến thế. Nó rọi mắt quanh gương mặt thẳng này, ngáp ngừng hỏi:

- Bạn đang kẹt tiền hả?

Mặt thẳng Quới Lương ửng lên như đột ngột tráng men. Tại nhỏ Thạch Anh hỏi thẳng quá mà.

Nhưng Thạch Anh đã thẳng thắn, không có lý gì Quới Lương làm bộ làm tịch. Đằng nào nó cũng đã từng chép thuê cho con nhỏ này rồi.

- Ờ. - Quới Lương tặc lưỡi.

Thạch Anh mỉm cười:

- Năm ngàn một bài, chịu không?

Năm ngàn một bài không phải là quá bèo, nhưng không đủ để la cà với thẳng Quốc Ân chiều nay.

Quới Lương gãi đầu:

- Ủ. Tôi sẽ chép cho bạn mười bài...

Quói Lương nói lòng vòng, ý tứ xa xôi nhưng nhỏ Thạch Anh hiểu ngay. Nó gật đầu, dễ dãi:

- Mình sẽ đưa trước cho bạn năm chục ngàn.

Kể từ bữa đó, coi như thằng Quói Lương đi học giùm cho nhỏ Thạch Anh, còn con nhỏ này ý mình ngồi bàn chót, lại ngay trong góc kẹt chẳng ai để ý nên tới lớp tha hồ ngồi cắn móng tay, đọc truyện dưới ngăn bàn hay chống tay lên cằm ngáp lên ngáp xuống.

Vụ "làm ăn" giữa hai đứa nó diễn ra hoàn toàn bí mật, ngay đứa ngồi cạnh là thằng Lâm cũng không hề hay biết. Tổ trưởng Minh Vương ngồi tuốt đầu bàn dãy bên kia càng mù tịt.

Mọi việc chỉ vỡ lở hôm thầy Huấn dạy sử kêu thằng Quói Lương lên dò bài, lật tập tìm cả buổi chẳng thấy bài mới của nó đâu. Lật lui lại tìm những bài trước cũng không thấy nốt.

Thầy ngược lên nhìn đứa học trò đang đưa cặp mắt lo lắng nhìn lại mình, mặt sa sầm:

- Em học hành cái kiểu gì vậy hả, Quói Lương?

- Dạ... dạ...

- "Dạ, dạ" cái gì! - Thầy Huấn nổi quạu - Sao em đi học mà không chép bài?

Quói Lương nói dối:

- Dạ thưa thầy, cả tháng nay em bị... đau tay ạ.

Thấy thầy Huấn nhìn mình bằng ánh mắt bán tín bán nghi, Quói Lương lật đật nói thêm, vừa nói nó vừa nặn ra vẻ mặt thật sầu não:

- Em bị té xe thưa thầy.

Thầy Huấn không biết đứa học học trò của mình có bị té xe thật không, nhưng thầy nhủ bụng chẳng may nó bị té xe thật thì cũng nên châm chước cho nó. Vì vậy, thay vì phết cho thằng Quói Lương một con zêrô, thầy uể oải đưa cuốn tập lại cho nó:

- Em về chỗ đi! Khi nào hết đau tay em nhớ chép lại bài học cho đầy đủ nghe chưa!

- Dạ.

Quói Lương ngoan ngoãn đáp.

Nhưng nỗi mừng thoát nạn của nó lập tức bị nhỏ Thạch Anh làm cho tắt ngóm. Nó ôm tập về chỗ, vừa đặt mông ngồi xuống, Thạch Anh đã quay sang, hoành hộc ngay:

- Hóa ra về nhà bạn không chép lại bài à?

- Tôi quên. - Quói Lương tặc lưỡi.

- Hừ, quên! - Thạch Anh "xì" một tiếng - Bạn cứ quên như vậy, có ngày chuyện "làm ăn" giữa mình và bạn sẽ bị lộ cho coi!

- Lộ sao được mà lộ! - Quói Lương hừ mũi - Nhỡ tụi bạn phát giác tôi thường xuyên chép bài cho bạn, tôi sẽ nói là tôi giúp đỡ bạn bè. Ngu gì khai ra chuyện tôi nhận thù lao.

Thạch Anh cảm thấy lý lẽ của bạn mình có điều gì đó không ổn, nhưng không biết nói thế nào. Nhỏ Thạch Anh ngồi im nhưng trông mặt thì thấy nó hoang mang lắm. Nó lo nghĩ cũng đúng thôi, vì nếu chuyện chép thuê vỡ lở, không chỉ thằng Quói Lương mà ngay cả nó cũng mang họa.

- Bạn yên tâm đi! - Như đọc được nỗi lo lắng trong lòng nhỏ bạn, Quói Lương thì thào trấn an - Tối nay tôi sẽ chép lại không thiếu bài nào.

Thạch Anh cau mày:

- Chép tất cả các môn chứ?

- Tất cả các môn!

Quói Lương khẳng khái đáp, thực ra nó đang lo lắng không kém gì nhỏ Thạch Anh. Thạch Anh sợ vụ "làm ăn" đổ bể, sẽ bị thầy Phú và ban cán sự lớp phê bình. Quói Lương ngoài nỗi sợ đó, còn thêm một nỗi sợ khác, lớn hơn: nó sợ mất "công ăn việc làm". Ờ, nếu lần nào bị kêu lên bảng, mình cũng bị thầy cô mắng về tội không chép bài, chắc con nhỏ này sẽ chột dạ! Nó sẽ không thuê mình nữa! Quói Lương liếc trộm Thạch Anh,

thấp thỏm nghĩ.

Nhưng Thạch Anh không phải là đứa duy nhất cần nhả Quói Lương trong ngày hôm đó. Từ bên phải, thằng Lâm thúc khuỷu tay vô hông nó:

- Mà làm sao thế hở, Quói Lương?

- Sao gì mà sao! Ban ngày làm gì có "trăng" với "sao"! - Quói Lương bông phèng, cốt để thằng bạn nó đừng hỏi nữa.

Thằng Lâm không bị Quói Lương đánh lừa. Nó tiếp tục tra khảo:

- Sao mà không chép bài?

Quói Lương lăm bằm:

- Tao bị đau tay. Mà cũng biết rồi mà.

- Biết cái con khỉ! - Lâm bĩu môi - Mà lừa thầy Huấn thì được, còn lâu mà mới lừa được tao!

Quói Lương lí nhí:

- Hôm trước tao bị té xe thật mà.

- Mà té xe hồi nào? Đừng có dóc! - Thằng Lâm gầm gừ trong cổ họng, đã muốn gây gỗ lắm rồi.

- Lúc tao té xe, mà có mặt ở đó đâu mà thấy.

Thấy bạn mình quyết chống chế đến cùng, Lâm làm bộ thở dài:

- Thế khi té xe, mà chống tay xuống đất à?

Con nhà Quói Lương không biết thằng Lâm đang giảng bầy. Nghe thằng này đổi giọng, nó mừng rơn:

- Ờ. Tao chống tay xuống đất. Thế là nghe "rộp" một phát...

Lâm nheo mắt:

- Gãy xương cơ à?

- À, không. - Quói Lương giật thót - Không nghe tiếng "rộp" nào hết.

Tao nhớ lộn. Xương không gãy, chỉ bị trặc gân thôi.

Lâm gật gù, làm như không nghe thấy lời diễn tả lộn xộn, đầy mâu thuẫn của bạn:

- Ờ, trặc gân là đau lắm. Lâu lành nữa!

Quói Lương sung sướng:

- Sao mà biết hay vậy?

- Sao không biết! - Lâm lim dim mắt - Hồi bé tao từng bị giống như mày một lần. Chắc, gì chứ trặc gân là ghê lắm! Nhức nhích cũng chả được, đừng nói là chép bài!

Quói Lương long lanh mắt nhìn bạn, nó chơi thân với thằng Lâm đã lâu nhưng chưa bao giờ nó thấy thằng này đáng yêu như hôm nay. Mặt rạng ra, nó hào phóng khen, giọng cảm động:

- Mày giỏi thật đấy! Cái gì mà cũng biết!

- Ờ, tao biết nhiều chuyện lắm. - Lâm liếm môi - Tao còn biết cả chuyện mấy hôm nay mày vẫn chép bài bình thường nữa.

Quói Lương ngơ ngác, thằng Lâm xoay chuyển thái độ lạ quá nên nó chưa kịp hiểu ý tứ của thằng này:

- Nghĩa là sao?

Lâm nhếch mép, vẻ tươi cười hòa nhã biến mất:

- Nghĩa là thực ra mày chẳng hề té xe, cũng chẳng hề trặc tay tẹo nào.

Lâm nhún vai:

- Chỉ có điều tao chả hiểu mày chép bài cho ai mà trong tập mày lại chả có chữ nào.

Mặt Quói Lương bỗng chốc tái nhợt. Bây giờ nó mới sực nhớ ra một điều hết sức đơn giản là thằng Lâm ngồi sát rạt bên cạnh nó, hằng ngày nó có chép bài hay không dĩ nhiên Lâm biết tỏng. Vậy mà mình lại dốt tổ với nó, ngu ời là ngu!

Quói Lương tính giờ tay lên cốc đầu mình mấy cái, nghĩ sao lại bỏ tay

xuống, thở ra:

- Tao đâu có chép bài cho ai. Tao buồn tay vẽ vờ loăng quăng vậy thôi.

Lâm "độp" ngay:

- Chứ không phải mày chép bài giùm cho con nhỏ...

Lâm nói chưa dứt câu, miệng bỗng kêu "hự" một tiếng. Tại nó bị thằng Quói Lương giật cùi chỏ một cú quá mạnh.

- Nhỏ giọng chút mày! - Quói Lương giọng vo ve như muỗi kêu, mắt lăm lét liếc ra phía sau.

- Vậy là mày thừa nhận có chép bài giùm cho "nó"? - Lâm xoa xoa tay nơi hông, nhăn nhó hỏi.

Sợ thằng Lâm làm om sòm, Quói Lương đành riu riu thú nhận:

- Ờ...

- Sao mày điên quá vậy, Quói Lương? - Lâm thô lỗ mắt, nếu Quói Lương không kịp vung nắm đấm lên, nó đã la toáng lên thật rồi - Bài mình không chép lại đi chép bài cho con nhỏ đó?

- Ờ...

- "Ờ" là sao? - Cái kiểu ậm ừ của bạn làm thằng Lâm nổi khùng, nó hỏi mà mặt đỏ gay - Thành viên băng "tứ quậy" tự xưng đi làm "tôi mọi" cho bọn con gái là sao hả?

Quói Lương lại "ờ", tại không "ờ" thì nó cũng chẳng nghĩ ra từ nào khác, mặc dù nó biết thằng Lâm đang bị những tiếng "ờ" của nó chọc giận.

Lần này, trái với lo lắng của Quói Lương, Lâm không có vẻ gì sắp phun khói qua lỗ mũi. Lúc đầu thì nó có gân cổ lên thật, Quói Lương hoảng vía khi thấy quai hàm bạn mình bạnh ra, nhưng chưa kịp gầm lên, thằng Lâm đột ngột xui lơ như dây mồi bị ướm.

Đang nhướn cổ, tự nhiên thằng Lâm thụp xuống, gây cảm giác người nó thành linh ngẩn đi một khúc. Ở tư thế đó, mặt nó gần mặt thằng Quói Lương hơn.

Hai gương mặt sát nhau, Quói Lương nhìn rõ vẻ tò mò đã thay thế vẻ

giận dữ trên mặt bạn.

- Ê! - Lâm hạ giọng, tinh quái - Vậy là mày thích con nhỏ Thạch Anh rồi, đúng không?

Câu hỏi của thằng Lâm làm Quói Lương ngó người ra. Tại nó không hề chờ đợi một câu hỏi như thế. Và cũng tại vì chưa bao giờ nó nghĩ nó thích nhỏ Thạch Anh, mặc dù nó công nhận lúm đồng tiền trên má con nhỏ này trông xinh thật.

Thấy Quói Lương ngồi nghệt mặt như ngỗng ỉa, thằng Lâm nheo mắt, giọng đắc chí:

- Vậy là tao đoán trúng chóc rồi phải không?

Quói Lương muốn khóc thét khi nghe thằng Lâm hỏi dồn. Lúc bình thường, chắc chắn nó đã cực lực phủ nhận rồi. Nó muốn ngoác miệng phun ra câu "Trúng chóc cái đầu mày!" kinh khủng. Nhưng một tia chớp xẹt ngang qua óc khiến nó phân vân: Chép bài giùm vì thích một đứa con gái và chép bài thuê để... "kiếm com", giữa hai "tội trạng" đó "tội" nào nhẹ hơn nhỉ? Câu hỏi trong đầu kéo cặp lông mày Quói Lương xích sát lại với nhau, trông nó đăm chiêu như người lớn đang cân đo đong đếm giữa "tình" và "tiền". Mặc dù còn lâu mới trở thành người lớn, con nhà Quói Lương vẫn mơ hồ hiểu rằng ẽ lưng ra làm một việc gì đó vì "tình" dẫu sao cũng đáng được tha thứ hơn là hành động vì "tiền".

Quói Lương đang nghĩ lơ mơ tới đó, thằng Lâm lại đập "bốp" lên tay nó:

- Làm gì im như thóc vậy mày? Sao, tao nói có đúng không?

Quói Lương giật thót một cái, ấp úng:

- Ờ, ờ.... đúng!

Lâm cười he he:

- Thấy chưa! Tao biết ngay mà!

Thằng Lâm nói "biết ngay" nhưng thực ra nó chẳng biết tí ti ông cụ nào cả. Vì một đứa con trai đang thích một đứa con gái thì mặt mày phải tươi hơn hớn chứ đâu có mếu xệch như mặt thằng Quói Lương lúc này.

CHƯƠNG 4

Những đứa muốn "làm khô" Quói Lương không chỉ có nhỏ Thạch Anh và thằng Lâm.

Giờ ra chơi, tổ trưởng Minh Vương chặn Quói Lương ngay chỗ đầu bàn, không cho thằng này bước ra giữa lối đi.

- Đứng đó! Trả lời tao rồi mới được đi! - Minh Vương long mắt nhìn tên tổ viên lôm côm, mặt hầm hầm.

Thái độ của Minh Vương khiến Quói Lương nổi xung. Khi bị thầy Huấn "đuổi" về chỗ ngồi, Quói Lương biết thế nào nó cũng bị thằng Minh Vương phê bình. Nhưng nó không nghĩ thằng này lại dùng giọng điệu của cảnh sát chặn ăn trộm đối với nó.

- Trả lời cái đầu mày! - Quói Lương gầm lên - Mày đâu phải là cha tao!

Phản ứng của Quói Lương khiến tổ trưởng của nó há hốc miệng:

- O... ơ...

- "O, ơ" cái gì! - Quói Lương đẩy tay vào ngực Minh Vương - Xê ra cho tao đi!

Như sực tỉnh, Minh Vương tóm lấy cổ tay tên tổ viên ngang ngang, cương quyết:

- Mày không được đi đâu hết! Mày phải nói cho rõ ràng đã. Tại sao mày không chép bài?

Thằng Lâm nãy giờ đứng sau lưng thằng Minh Vương căng mắt theo dõi cuộc giằng co, thình lình lên tiếng:

- Đừng hỏi nó! Hỏi tao đây nè!

Quói Lương nghe rõ trái tim nó rơi xuống đâu đó chỗ dạ dày. Nó không nghĩ thằng bạn thân thiết của nó nỡ hại nó. Nếu thằng Lâm nói vung lên sở dĩ nó không chép bài chỉ vì ngày nào nó cũng ề lưng ra chép bài cho

nhỏ Thạch Anh chắc nó chui xuống đất ở với giun quá.

- Mà biết lý do à? - Minh Vương ngoảnh nhìn Lâm, giọng nghi hoặc.

- Biết chứ sao không! Tao ngồi ngay cạnh nó mà!

Lâm tỉnh bơ đáp, không thèm nhìn mặt thằng Quói Lương lúc này đang tái đi từng phút một.

- Thế tại sao? - Minh Vương liếc môi hỏi tiếp.

- Tại sao hả? - Lâm cười hê hê - Thì tại vì nó té xe nên bị đau tay chứ sao! Khi nãy nó đã "khai báo" với thầy Huấn rồi, tai mày để ở đâu mà không nghe hử?

Trong khi Quói Lương thở phào thì Minh Vương chồm tới tóm áo Lâm, rít qua kẽ răng:

- Tao không giỡn với mày nghe Lâm!

Lâm nhăn nhó:

- Tao cũng chưa bao giờ thích giỡn với một đứa không biết giỡn như mày!

Quói Lương mừng hóm khi thấy tổ trưởng Minh Vương quên phắt nó, mãi sa đà đấu khẩu với Lâm. Thừa dịp hai đứa này đang nhùng nhằng, nó lảng lạng đi thụt lùi về phía sau, len lén thoát ra lối đi sát tường. Trong nháy mắt, Quói Lương đã ở ngoài hành lang, thò đầu qua cửa sổ, khoái chí hét tướng:

- Tao ở ngoài này nè, Minh Vương! Mày ngon ra đây bắt tao đi!

Minh Vương hậm hực đảo mắt ngó ra, càng hậm hực hơn khi thấy thằng tổ viên láu cá đang thè lưỡi nháy mắt chọc tức nó.

Minh Vương buông ngay thằng Lâm, phóng ra cửa. Nhưng thằng Quói Lương đã biến nhanh như khói.

○ ○ ○

Quói Lương chẳng biến đi đâu xa. Nó chui vô căng-tin, ngồi ăn chè. Tiền chép bài thuê, nó xài đã hết đâu.

Quói Lương ăn được nửa ly chè, đã thấy thằng Lâm thò đầu vô:

- Tao "hy sinh tính mạng" ở lại để cứu mày, mày lại ngồi rung đùi ở đây!

Câu nói có ý trách móc của bạn khiến Quói Lương nhột nhột quá. Nó hỏi:

- Mày ăn chè gì?

Lâm ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, cười hì hì:

- Giống như mày!

Lâm được bạn mời ăn chè, lẽ ra phải cảm cúi ăn trong thinh lặng, ra về ta đây rất biết điều mới phải. Đằng này, nó vừa ăn vừa bô bô "Nè, mày thích nhỏ Thạch Anh thiệt hả?" làm thằng Quói Lương một lần nữa xạm mặt ngó quanh:

- Nhỏ nhỏ chút mày!

Lâm nhỏ nhỏ, nhưng câu hỏi lại "khó nghe" hơn câu vừa rồi:

- Hồng lẽ thích đưa con gái nào mình phải làm "đầy tớ" cho nó?

Quói Lương đỏ mặt:

- "Đầy tớ" đâu mà "đầy tớ"!

- Chép bài cho nó là "đầy tớ" rồi chứ còn gì nữa!

Lâm khẳng khẳng khiến Quói Lương nổi khùng:

- "Đầy tớ" kệ tao!

Lâm nhìn sững bạn, ngạc nhiên thấy một đứa chúa ham chơi bây giờ lại khoái làm "đầy tớ" cho con gái. Trong một thoáng, Lâm băng khuông nhớ đến Thủy Tiên. Nó nhớ nó cũng thích con nhỏ này nhưng nó đâu có gò lưng tôm chép bài cho Thủy Tiên như thằng bạn nó đang làm với nhỏ Thạch Anh. Hay là Thủy Tiên không thích mình? Nếu thích mình chắc nó đã "sai vặt" mình đủ thứ rồi! Lâm bần thần nghĩ, chợt phát ghen với Quói Lương. Ờ, chắc đứa con gái phải thích đứa con trai ghê lắm mới kêu đứa con trai đó chép bài cho mình! Hèn gì thằng Quói Lương mặt mày cứ phớn ra như thể lẽ sống của đời nó không có gì lớn lao hơn là cặm cụi chép bài cho con nhỏ Thạch Anh ngày này qua ngày khác!

Quói Lương không biết thằng Lâm đang ghen tị với mình. Thấy thằng này ngồi ngẩn ra trước ly chè, nó giục:

- Làm gì ngồi trơ thổ địa thế hả? Ăn đi!

Lâm không muốn ăn nữa. Nhớ đến Thủy Tiên, tự dưng nó thấy no ngang. Nếu nó vẫn phải múc từng muỗng chè cho vào miệng chẳng qua nó muốn tâm trạng nó được lấp đầy trong lúc này.

Vì nếu không bận ăn chè, Lâm biết chắc mình sẽ buồn ngủ thổ lộ:

- Tao cũng muốn làm "đầy tớ" quá, mà ời!

Mà nói một câu ủy mị như vậy ngay khi vừa lên án hành vi của bạn thì mắc cỡ quá đi mất!

oOo

"Đầy tớ" là cách nói của thằng Lâm.

Không ngờ qua ngày hôm sau cả đồng lứa xác nhận thằng Lâm nói chẳng sai tẹo nào.

Đầu đuôi là do con nhỏ Thạch Anh.

Lúc Quói Lương đi ăn chè với thằng Lâm về, Thạch Anh tò mò hỏi:

- Nãy giờ bạn đi đâu vậy?

- Tôi ngồi trong căng-tin.

Thạch Anh cười khúc khích:

- Bạn đi trốn Minh Vương hử?

Câu hỏi trêu của nhỏ bạn làm Quói Lương nóng mặt:

- Tôi sợ gì thằng đó mà phải trốn! Tôi đi ăn chè!

Thạch Anh nheo mắt, nụ cười vẫn vẽ ra trên môi:

- Bạn xấu quá! Đi ăn chè mà không chịu mua giùm mình một bịch!

Thạch Anh đang cười nên hai lúm đồng tiền trên má nó trông rõ mồn một. Quói Lương ngẩn người nhìn khuôn mặt xinh xắn của nhỏ bạn, ấp

úng:

- Tại... tại... bạn đâu có nói trước...

Thạch Anh dịu dàng:

- Vậy ngày mai bạn mua chè giùm mình nha!

Quói Lương đã định gật đầu, sức nhớ đến lời chế nhạo của thằng Lâm, liền bưng tỉnh. Giống như Trư Bát Giới đang đắm say nữ sắc chợt nhận ra mỹ nhân trước mặt là do yêu quái hóa ra, Quói Lương đột nhiên hùng hổ:

- Làm gì có chuyện đó! Tôi đâu có phải là... là...

Quói Lương "là, là" cả buổi vẫn không thốt được bốn tiếng "đây tớ của bạn". Tại nó thấy nói như vậy nặng nề quá. Nó lắp bắp đến mức nhỏ Thạch Anh đâm sốt ruột:

- Là sao?

- Ờ... à... - Quói Lương bối rối nói trớ - Ý tôi muốn nói là... là đâu phải ngày nào tôi cũng có tiền...

- Thì mình đưa tiền cho bạn. - Thạch Anh nhanh nhẩu.

- Tiền gì vậy? - Quói Lương ngơ ngác.

- Tiền trả công cho bạn mua chè giùm mình. - Thạch Anh tỉnh bơ đáp - Như vậy mình có chè ăn mà bạn cũng có chè ăn.

Lời đề nghị trắng trợn của nhỏ bạn làm Quói Lương ngẩn tò te. Dù đang rất cần tiền, đang mong đến chết được nhỏ Thạch Anh giàu có này thuê mình làm chuyện gì đó, nhưng Quói Lương không bao giờ nghĩ nhỏ bạn lại thuê mình... đi mua chè.

Nhưng Quói Lương chỉ sững người một chút thôi, rồi nó nhanh chóng nhớ ra "thân phận" của mình. Thạch Anh có "của", nó có "công", trước nay nó vẫn "làm thuê" cho con nhỏ này đó thôi. Chép bài thuê hay đi mua chè thuê thực ra đâu có khác gì nhau!

Quói Lương gãi đầu sồn sột, phân vân quá. Nó đắn đo mãi, không biết có nên chấp nhận vụ "làm ăn" này hay không. Nó cảm thấy giữa chép

bài thuê và đi mua chè thuê vẫn có điều gì đó không giống nhau, nhưng không giống nhau ở điểm nào thì nó lại không nghĩ ra.

- Làm gì bạn suy nghĩ lâu thế? - Nhỏ Thạch Anh dán mắt vào mặt Quói Lương, tò mò.

- Ờ, ờ...

Quói Lương lấp bắp, không ra đồng ý cũng không ra từ chối.

- Nếu bạn không thích thì thôi. - Thạch Anh quay mặt đi chỗ khác, nói giọng hờn dỗi.

Vẻ phụng phịu của nhỏ bạn khiến Quói Lương bất giác thấy lòng chùng xuống.

- Được rồi! - Nó luống cuống - Tôi sẽ mua chè cho bạn...

Nó định nói tiếp "Nhưng tôi sẽ không lấy tiền đâu", nhưng đúng vào lúc nó mấp máy môi, khuôn mặt nhăn nhó của thằng Quốc Ân chợt hiện ra trong óc nó. Thế là con nhà Quói Lương ngậm tăm luôn. Nó hằm hè nhủ bụng: "Ngu gì không lấy!".

Lúc đó không rõ thằng Quói Lương nghĩ như thế thật hay là nó cố lên giọng để bào chữa cho hành động của mình. Nhưng qua mấy ngày sau thì nó mới biết nhận lời đi mua chè (và nước ngọt, bánh mì, chewingum, chocolate...) cho nhỏ Thạch Anh là một quyết định đại dột.

Mua bánh kẹo thì không nói làm gì: Quói Lương nhét vô túi áo đem về cho Thạch Anh chẳng ma nào thấy. Nhưng ổ bánh mì, bịch Coca Cola hay bịch chè thì nó không thể giấu vào đâu được. Lúc đầu nó có nghĩ tới chuyện lặn ổ bánh mì hay bịch chè vô trong áo nhưng lại sợ nhỏ Thạch Anh chê... mất vệ sinh. Thế là nó đành phải cầm lơ lơ trên tay, trên đường từ căng-tin về lớp lỡ gặp bạn bè thì nó lật đật giấu tay ra sau lưng.

Một, hai lần đầu không đưa nào để ý. Nhưng tới lần thứ ba thì cả đồng cặp mắt phát hiện ra hành động lén lút của thằng Quói Lương.

Hàng chục cái miệng lập tức nhao nhao:

- Ha ha, lớp mình hôm nay có hiện tượng lạ, tụi mày ơi!

- Sơn Tinh bị Mỹ Nương sai vật!

- Chắc gì thằng Quới Lương là Sơn Tinh. Nhỡ nó là Thủy Tinh xôi hỏng bỏng không thì sao!

- Kiểu này thì loạn rồi!

Trong những "vụ án" hấp dẫn như thế này, bao giờ thằng Lâm cũng là đứa to mồm nhất. Hên cho Quới Lương, "thi sĩ Hoàng Hôn" Lâm là bạn thân của nó, nếu không thế nào thằng này cũng đặt vè treu nó tối tăm mày mặt.

Nhưng dù không có sự phụ họa của thằng Lâm, mặt mày Quới Lương cũng đã chín như trước sự chọc ghẹo của lũ bạn tinh quái.

Thằng Cung bô bô:

- Nếu vụ này xảy ra sớm một chút, tao đã có đề tài cho bài văn "Một ngày kỳ lạ" của thầy Phú rồi. Tiếc quá!

Kim Em cười khúc khích:

- Ờ, tiếc thật! Nếu không, bài của Cung sẽ được điểm cao nhất!

Ngồi tuốt trong góc lớp, Đỗ Lễ nhăn nhó "xô" ca dao:

- Công anh "mua nước" nuôi cò

Cò ăn cò béo cò dò lên cây...

Mặt thằng Quới Lương càng lúc càng giống như đang nhuộm ráng chiều. Nó vờ cầm mắt ôn bài, không dám nhìn ai. À quên, nó có lăm lét nhìn trộm một người. Đó là nhỏ Thạch Anh.

Khi liếc mắt qua bên cạnh, Quới Lương định ninh con nhỏ này chắc đang gục đầu xuống bàn thốn thức. Mình là con trai mà còn xấu hổ chết đi được, huống gì nó là con gái! Quới Lương lo lắng nhủ bụng, nhưng rồi ngay lập tức nó tròn mắt lên như thể thấy ma.

Nhỏ Thạch Anh chẳng hề ngượng ngập hay bối rối mảy may. Mặc cho tụi bạn lao xao, nó cầm bịch Coca Cola đưa lên miệng, ngậm ống hút hút tỉnh bơ.

Thậm chí nó còn toét miệng ra cười khi bắt gặp Quới Lương nhìn nó.

Con nhà Quói Lương chả tin vào con mắt nào trong hai con mắt của mình, đầu cứ kêu ong ong.

Thấy mặt thằng Quói Lương thoát trắng thoát đỏ, có vẻ như sắp lặn ra xuối tới nơi, Thạch Anh thì thào trấn an:

- Kệ tụi nó!

Quói Lương há hốc miệng:

- Kệ á?

- Ừ, kệ! - Nhỏ Thạch Anh nheo mắt - Chẳng thà để tụi nó nghĩ như vậy còn hơn để tụi nó biết chuyện kia!

Thạch Anh không nói rõ "chuyện kia" là chuyện gì nhưng Quói Lương hiểu ngay. Tự nhiên nó đâm ra phục con nhỏ này quá xá. Ờ, như vậy lại hay! Hôm nọ, vụ nó chép bài cho nhỏ Thạch Anh, thằng Lâm đã định vắn vẹo tới nơi, nhưng khi nó thừa nhận nó làm vậy là vì nó "thích" Thạch Anh, sát khí trên mặt thằng Lâm lập tức tiêu tan ngay.

Lần này cũng vậy, Quói Lương hồi hộp nghĩ, tụi bạn có trêu nó cũng chỉ trêu vài bữa là chán. Nhưng nếu biết nó "làm việc ăn lương" cho nhỏ Thạch Anh, chắc chắn chuyện này không dừng lại ở chỗ trêu chọc. Mấy đứa trong ban cán sự lớp mà biết rõ nội tình, thế nào chuyện cũng tới tai thầy Phú chủ nhiệm. Rồi cả ban giám hiệu cũng biết luôn. Thế là tiêu!

Nghĩ đến viễn ảnh u ám đó, Quói Lương khẽ rùng mình. Nó gật đầu nói với nhỏ Thạch Anh, không biết mình đang lặp lại ý kiến của nhỏ bạn:

- Ờ, chẳng thà để tụi nó nghĩ vậy còn hơn là để tụi nó biết chuyện kia!

CHƯƠNG 5

Chuyện Quói Lương, một thành viên nổi cộm trong băng "tứ quây" mê tíu nhỏ Thạch Anh, đến mức ngày nào cũng để con nhỏ này "sai vặt" trở thành đề tài bàn tán và chọc ghẹo của lớp 10A9 suốt một tuần lễ liền.

Dĩ nhiên con nhỏ Thạch Anh chẳng coi chuyện đó ra cái củ khoai tây gì. Riêng Quói Lương mặc dù đã xác định "chẳng thà để tụi nó nghĩ vậy" nhưng mỗi lần tụi thằng Cung ngoác miệng ông ổng là mặt mày nó lập tức đỏ bừng như tôm luộc.

Nhờ vậy tụi bạn mới có dịp chứng kiến thằng Lâm làm chuyện lạ.

Nó không những không trêu Quói Lương, còn gân cổ bênh vực.

Nó leo lên ghế, mặt nghiêm trang:

- Đề nghị các bạn không được xâm phạm đời tư người khác!
- Trời! - Thằng Bá dựng cả hai mắt lên - Phải mày nói đó không, Lâm?

Lớp phó kỷ luật Minh Trung hừ mũi:

- Trước khi kêu gọi bạn bè không được xâm phạm đời tư người khác thì bạn không được quyền xâm phạm nội quy trong lớp!

Lâm thao láo:

- Tôi có làm gì đâu!

Minh Trung quắc mắt:

- Ai cho bạn đứng trên ghế hả?

Lâm đánh phốc một cái, đã ở dưới đất. Nó đâu có dám giỡn mặt nhỏ Minh Trung. Năm ngoái nó chẳng coi lớp phó kỷ luật Minh Vương ra cái đinh gì. Nhưng con nhỏ Minh Trung "chần tinh" này thì nó hơi ngán.

Nó ngán, nghĩa là không dám nấn ná trên ghế. Nhưng miệng vẫn bai bai:

- "Bà" này! Tôi đứng có chút xiu, làm gì ghê vậy!

- Chút xiu cũng không được đứng!

Lâm hừ mũi:

- Không đứng thì không đứng! Xì!

Thủ lĩnh băng "tứ quậ" xử vậy là nhũn lắm rồi. Nào ngờ lớp phó Minh Trung vẫn chưa buông tha:

- Bạn lấy giẻ lau ghế đi!

- Cái gì? - Lâm đỏ mặt tía tai - Bắt thằng này lau ghế á?

Minh Trung tỉnh bơ, vừa nói nó vừa lôi cuốn sổ trong cặp ra:

- Bạn làm dơ ghế thì bạn phải lau!

Lâm đã định ngoác miệng vặc lại, nhác thấy cuốn sổ kỷ luật trên tay Minh Trung, giọng nó bỗng xiu như bún:

- Lau thì lau!

Nó quàu quạu tiến đến chỗ miếnng giẻ treo đằng góc bảng, miệng làu bàu:

- Tôi lau vì tôi làm dơ ghế của lớp chứ không phải tôi sợ "bà" đâu đấy! Đừng có tưởng bở!

Lâm chỉ chờ Minh Trung phản kích, nó sẽ xô tung tóe con ăm ức đang kìm nén nãy giờ. Nhưng Minh Trung không nói gì, chỉ im lặng nhìn Lâm đi tới chỗ góc bảng bằng ánh mắt hài lòng.

Không tìm ra có gây sự, con nhà Lâm càng tức thêm. Nhưng không gây không được. Người nó đang sôi sùng sục như nồi súp-de. Không gây thì người nó nổ tung ra mất. Thế là vừa chà miếnng giẻ lên mặt ghế nó vừa đay nghiến thằng Quới Lương:

- Tại mày đó!

- Tại tao cái gì? - Quới Lương ngơ ngác.

- Còn hỏi nữa! - Mặt Lâm sa sầm - Nếu không vì mày, tao đâu có bị con

nhỏ Minh Trung làm nhục như thế này!

- O...

- "O, ơ" cái con khỉ! Nếu mày không "mê gái" thì tao đâu có... leo lên ghế hô hào bảo vệ mày!

Quói Lương biết thừa "leo lên ghế" và "bảo vệ bạn" là hai chuyện không dính dáng gì với nhau. Đứng dưới đất bảo vệ bạn như người ta thì có sao đâu! Nhưng nó không muốn cãi cộ với Lâm lúc này. Dù sao cũng vì bệnh nó mà thằng Lâm mới rơi vô tình cảnh này. Quói Lương chỉ sợ nhỏ Thạch Anh nghe thấy những lời thằng Lâm chì chiết mình.

Bảo nó vì "thích" Thạch Anh nên vâng lời con nhỏ này răm rắp đâu sao nghe cũng nhẹ nhàng chút đỉnh, còn bảo nó "mê gái", cái từ kinh dị đó sao nghe lòng bùng nổ tai quá. Nhưng nhỏ Thạch Anh dường như chẳng nghe thằng Lâm nói gì, hoặc giả nó nghe thấy nhưng chả buồn để vào tai. Quói Lương liếc sang nhỏ bạn, thấy nó tỉnh bơ ngồi nhai chewingum như thể này giờ hồng có chuyện gì xảy ra trong lớp.

Thái độ thản nhiên của nhỏ Thạch Anh giúp Quói Lương yên tâm, mặt khác lại khiến nó thấy tung tức. Chuyện tày đình như vậy mà mấy bữa nay con nhỏ này làm như chuyện của ai.

Chỉ đến hôm học môn địa lý, chiếc mặt nạ phớt đời trên mặt Thạch Anh mới bị rơi xuống, nhưng khi điều đó xảy ra Quói Lương lại chẳng thấy hả hê chút nào.

Thạch Anh bị thầy Xuân kêu lên bảng đầu tiên, lãnh điểm 10 ngon ơ. Nó thuộc bài vanh vách (chắc nhờ hên!), nhưng điều khiến thầy Xuân hết sức hài lòng là các biểu đồ trong tập Thạch Anh được vẽ đầy đủ, nắn nót, tô màu đẹp để đâu ra đó.

Sau Thạch Anh, tới thằng Đặng Đạo.

Sau Đặng Đạo, thầy kêu tới Quói Lương.

Xui làm sao, hôm đó Quói Lương chưa chép bài mới vô tập. Từ bữa bị nhỏ Thạch Anh cản năn, Quói Lương không dám lơ là chuyện bài vở. Tan học, nó cầm luôn mấy cuốn tập của nhỏ Thạch Anh về nhà, tối giờ lưng chép qua mấy cuốn tập của nó, sáng hôm sau lại đem tập đến lớp trả cho nhỏ bạn.

Tuần trước, nó cũng cầm cuốn tập địa lý về, nhưng sau khi chép bài học tiếng Anh, tiếp theo là bài văn dài lê thê, con nhà Quới Lương buồn ngủ díp cả mắt, thế là nó chui vô giường, chả thèm chép bài địa, coi như không có môn địa lý trên cũi đời này.

Cũng như thầy Huấn hôm trước, thầy Xuân nhìn vô cuốn tập, tay loay hoay lật tới lật lui, rồi ngược nhìn đĩa học trò đang đứng khếp nép trước mặt bằng ánh mắt sừng sốt:

- Bài học hôm trước đâu, Quới Lương?

- Dạ... dạ...

Trong khi mấy đĩa trong ban cán sự lớp ngoảnh đầu nhìn Minh Vương, tổ trưởng của thằng Quới Lương, thì ở trên bảng ánh mắt thầy Xuân vẫn bám cứng gương mặt trắng bệch của đĩa học trò.

- "Dạ, dạ" là sao? - Thầy Xuân hất hàm, cầm bạnh ra - Thầy nhớ tuần trước em vẫn đi học bình thường mà.

Quới Lương túng quá, lại giờ mừng cũ:

- Dạ thưa thầy, tháng trước em bị ngã xe nên tay em bị trặc ạ.

Những tiếng "hí hí" phát ra từ dưới lớp khiến Quới Lương nhột nhột như có kiến chui vô cổ áo nhưng nó cố trăn mình chịu trận, chỉ mong thầy Xuân đuổi nó về chỗ quách cho rồi.

- Em nói thật không đó? - Thầy Xuân chớp mắt.

- Dạ thật ạ. - Quới Lương nhanh nhẩu - Chuyện em bị trặc tay không chép bài được, thầy Huấn cũng biết, thưa thầy.

Thấy Quới Lương đem thầy Huấn dạy sử ra làm "bằng chứng", trán thầy Xuân dãn ra. Thầy không biết đồng nghiệp của thầy cũng giống y như thầy, nghĩa là cũng chỉ nghe thằng Quới Lương khai báo, còn nó có té xe thật không thì ngoài nó ra chỉ có trời mới biết.

- Thôi được rồi. - Thầy Xuân thở hắt ra, tay đẩy cuốn tập về phía đĩa học trò - Em nhớ chép bài đảng hoàng, tuần sau thầy sẽ kêu em lên kiểm tra đó.

Quới Lương không ngờ thoát nạn dễ dàng thế, nó chộp lấy cuốn tập,

mặt tươi roi rói như vừa được điểm mười.

Nhưng nó mới đi vài ba bước, thầy Xuân bỗng gọi giật:

- Khoan đã!

Quói Lương quay lại, ngơ ngác:

- Dạ...

Thầy Xuân ngoắt:

- Em lại đây!

Quói Lương rụt rè bước lại, mặt lộ vẻ hoang mang. Lúc này không chỉ nó, mấy chục đứa đang ngồi bên dưới cũng tròn xoe mắt không rõ thầy Xuân kêu thằng Quói Lương lại để làm gì.

Trước vẻ mặt hồi hộp của Quói Lương (và của cả lớp), thầy Xuân hắng giọng:

- Em đưa cuốn tập cho thầy xem lại một chút!

Thầy cầm lấy cuốn tập Quói Lương dè dặt chìa ra, lật nhanh vài trang rồi chúm mắt cẩn thận sẫm soi. Quói Lương thấy rõ càng xem trán thầy càng cau lại, trông như thầy đang dò tìm một cái gì đó trong cuốn tập của nó chứ không phải là đang đọc.

Bất thần thầy ngược mắt lên, giọng sang sảng:

- Thạch Anh!

Thầy gọi nhỏ Thạch Anh mà thằng Quói Lương giật bắn. Bụng quặn lại, trong một thoáng nó cảm thấy một nỗi bất an mơ hồ đang xâm chiếm toàn bộ tâm trí nó.

- Dạ. - Thạch Anh đứng lên khỏi ghế, lấm lét nhìn thầy Xuân.

- Em đem cuốn tập của em lên đây!

Thầy Xuân lừ mắt nhìn cô bé. Bọn học trò ngạc nhiên khi nhận thấy vẻ mặt nghiêm nghị bất thường của thầy. Trừ thằng Lâm, không đứa nào đoán ra được thái độ kỳ lạ của thầy Xuân. Cũng như Quói Lương, thằng Lâm đang thắc thỏm dõi mắt theo từng bước chân của con nhỏ Thạch

Anh, lòng tràn ngập lo lắng.

Thạch Anh sè sè đặt cuốn tập địa lý lên bàn thầy. Tiếng chạm giữa cuốn tập và mặt bàn vang lên rất khê nhưng trong không khí lặng phất như tờ lúc này, Quới Lương có cảm giác nhỏ Thạch Anh vừa đặt một tảng đá bụi chẳng lên ngực mình.

Đã vậy, cái cách thầy Xuân xếp cuốn tập của nó và cuốn tập của nhỏ Thạch Anh bên cạnh nhau, rồi ánh mắt thầy đi qua đi lại giữa hai cuốn tập, chắc chắn là để so sánh hai tuồng chữ, khiến Quới Lương đột ngột hết muốn thở. Nó phải đưa tay nắm cổ áo giật giật mấy cái, làm như tại cái áo chật quá nên không khí không chui vô phổi nó được.

Gương mặt bình thần của nhỏ Thạch Anh lúc này cũng đã rất giống một tàu lá. Qua khóe mắt, nó nom nớp quan sát những biểu hiện trên mặt thầy Xuân, cố đoán xem chừng nào tai họa sẽ xảy ra và xảy ra theo kiểu gì.

Không chỉ hai đứa nó nín thở. Mấy chục cái miệng bên dưới hình như cũng chỉ thở ra mà hồng thấy hít vô, nhất là khi thầy Xuân từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt đọng lại một lúc trên mặt hai đứa học trò, rồi từ đâu đó trong cổ họng thầy bay ra một giọng nói trầm trầm:

- Ra thế!

Tất nhiên chẳng đứa nào hiểu "ra thế" là "ra như thế nào" nhưng nhìn cảnh Quới Lương và nhỏ Thạch Anh đứng gằm đầu trước mặt thầy, đứa nào cũng có cảm giác "ra thế" là một cái gì đó ghê gớm lắm, tựa tựa như trời sập.

- Vậy là em đâu có ngã xe? - Thầy Xuân nhìn Quới Lương, giọng gần gần như thể thầy đang nhai từng từ.

- Dạ. - Quới Lương lí nhí đáp, vẫn không dám ngẩng đầu lên.

- Tức là em cũng không hề bị trật tay?

Quới Lương lại "dạ", mặt nóng tới mang tai.

Cả lớp chong mắt theo dõi cuộc đối đáp bí ẩn giữa hai thầy trò, hồi hộp như thể đang coi phim trinh thám, đứa nào đứa nấy mặt căng ra, tiếc hùi hụi không mọc thêm vài cái tai nữa để nghe cho rõ.

Tới khi thầy Xuân cao giọng hỏi:

- Tại sao em không chép bài vô tập của em mà lại chép vô tập của bạn Thạch Anh?

Dưới các dây bàn lập tức vang lên những tiếng "ô", "a" "ồ", "à"... làm Quói Lương càng quíu. Nó khẽ ngược mặt lên, ấp úng:

- Thưa thầy... tại vì... tại vì...

Nhỏ Thạch Anh nãy giờ đứng im, ngay ngáy đợi thầy "tra hỏi". Bây giờ thấy thằng Quói Lương có vẻ muốn khai huỵch toẹt chuyện "làm ăn" giữa hai đứa, liền láu táu vọt miệng:

- Thưa thầy, tại vì bạn Quói Lương... thích em ạ.

CHƯƠNG 6

Cứ như thế Thạch Anh vừa kích nổ một quả mìn. Không còn là những âm thanh ngạc nhiên đầy kèm chế nĩa, tụi bạn bên dưới cười nghiêng ngả, cười lăn bò càng, có đứa còn thấy thước gỗ lên bàn “lốc cốc”, cứ như thể cả đám đang roi thẳng vào một con bão phần khích và con bão đó không có dấu hiệu gì là sắp tan.

Ở trên bảng, thằng Quới Lương cảm thấy trái tim mình đang rơi xuống chỗ nào đó. Câu nói bất ngờ của nhỏ Thạch Anh làm nó chóng mặt kinh khủng. Nó không bao giờ tưởng tượng sẽ có ngày nhỏ bạn lại nói oang oang điều đó trước lớp, trước mặt thầy Xuân nữa chứ. Nó găm mặt mình xuống nền nhà, mặt thoát xanh thoát trắng, chỉ mong mặt đất nứt ra làm đôi để nó chui xuống cho đỡ ngượng.

Nhỏ Thạch Anh nói một câu tỉnh queo rồi đứng ì ra đó, chẳng biết nó có mắc cỡ hay không nhưng trông mặt thì có vẻ như nó coi chuyện thằng Quới Lương thích mình là chuyện quá sức bình thường, đại khái cũng giống như nó thích nghe nhạc hay thích ăn kem vậy.

Chỉ có con nhỏ Thạch Anh hồn nhiên thế thôi. Chứ ngay cả thầy Xuân cũng bị sốc. Thầy nhíp tay xuống bàn ra hiệu cho cả lớp giữ trật tự rồi cau mày nhìn Thạch Anh, chắc lúc đầu thầy định la nó con gái gì mà hồng ý tứ gì hết nhưng rồi cuộc thầy không biết phải mở lời thế nào, liền cầu nhàu chuyện khác:

- Sao em đi học mà không tự mình chép bài hả, Thạch Anh?

Thạch Anh mừng rơn khi thấy thầy Xuân không nghi ngờ gì về “chuyện tình cảm” giữa Quới Lương và mình. Nó ra vẻ ngoan ngoãn:

- Thưa thầy, em biết lỗi rồi ạ. Tại hôm đó em bị nhức đầu nên bạn Quới Lương giành chép giùm em ạ.

- Bạn Quới Lương muốn “lấy điểm” với bạn Thạch Anh đó thưa thầy. –
Thằng Đỗ Lễ ngứa ngáy vọt miệng.

Thằng Cung méc:

- Bạn Quới Lương còn ề lưng đi mua chè, mua bánh mì, mua ...
- Thôi, đủ rồi các em!

Thầy Xuân vội vã cắt ngang, không muốn đám học trò nghịch ngợm nhân cơ hội này xúm vô làm khổ thằng Quới Lương. Nhìn bộ tịch rúm ró của thằng nhóc, thầy biết chẳng cần ai trêu thì nó cũng đã khổ lắm rồi.

Trong một lúc, đầu óc thầy chợt lảng đi. Thầy bâng khuâng cố nhớ xem hồi học lớp mười, thầy có thích nhỏ bạn nào không. Nhưng thầy chưa kịp ôn lại dĩ vãng thì tiếng khịt mũi ghen ghét của thằng Quới Lương đã kéo thầy trở về với thực tại.

Khi nãy thầy giận lắm. Lúc kêu nhỏ Thạch Anh đem tập lên bảng, thầy đã định trừ điểm nó rồi. Vì thực ra bài học kia, cả những biểu đồ được vẽ cẩn thận trong tập là do thằng Quới Lương giành làm hết, chứ con nhỏ này có động tay động chân gì đâu.

Thằng nhóc Quới Lương đi học mà không chép vô tập, lại còn nói dối là ngã xe, lãnh dê-rô là đúng rồi. Nhưng con nhỏ Thạch Anh cũng không thể vô can.

Thầy đã định đánh tụt nó từ 10 điểm xuống còn 5 điểm, nhưng rồi khi biết tại “thích nhau” tụi nó mới làm vậy thì thầy lại không nỡ. Từ giận, thầy chuyển qua buồn cười.

Thầy đẩy hai cuốn tập ra sát mép bàn:

- Hai em về chỗ đi!

Nhìn bốn bàn tay rụt rè thò ra cầm lấy hai cuốn tập, thầy tặc lưỡi nói thêm:

- Lần sau bài ai nấy chép đầy nhé!
- Dạ.

Một lần nữa, Quới Lương lại thoát nạn.

Thoát nạn dễ dàng quá nên nó đâm phớn. Vừa về tới chỗ ngồi là nó lập

tức quay sang cự nự “ân nhân” của mình:

- Khi này bạn nói cái gì “thích”, “không thích” làm tôi muốn chui đầu xuống đất quá!

Thạch Anh nổi khùng, vặc lại liền:

- Bạn tưởng tôi muốn nói chuyện đó trước lớp lắm hả?

Chưa hết giận, Thạch Anh vung tay:

- Từ rày về sau, bài ai nấy chép!

Thạch Anh làm Quới Lương phát hoảng:

- Tôi ... tôi ...

- “Tôi, tôi” cái gì! – Nhỏ Thạch Anh mím môi – Hôm trước bạn hứa với tôi thế nào, bạn còn nhớ không?

- Tôi xin lỗi mà. – Quới Lương lại ấp úng, tại nó biết nó sai đứt đuôi đi rồi – Tại hôm nọ tôi ... tôi ...

Nhỏ Thạch Anh “hứ” một tiếng:

- Hôm nọ bạn bị té xe trặc tay không chép bài được chứ gì?

Con nhà Quới Lương ngồi xẹp như miếng giẻ ướt. Chưa bao giờ nó thấy nhỏ bạn giận dữ như vậy. Trăm sự cũng tại mình thôi. Mình hứa với Thạch Anh là sẽ về nhà chép bài đầy đủ, thế mà mình lại không giữ lời, khiến nó bị thầy Xuân làm cho quê mặt trước cả lớp. Rồi để cứu mình, nó phải bấm bụng nói ra cái câu mà hồng đũa con gái nào dám nói. Vậy mà mình nỡ trách móc nó. Tội nó ghê!

Càng nghĩ ngợi Quới Lương càng bứt rứt, càng thấy mình tội lỗi ngập đầu. Nó lén lút nhìn sang phía Thạch Anh, thấy nhỏ bạn mặt mũi vẫn còn hằm hằm, ruột gan nó như bị ai xoắn lấy.

Giờ ra chơi, Quới Lương càng “thương” Thạch Anh hơn nữa.

Lớp trưởng Xuyên Chi đứng quay mặt xuống lớp, giọng nghiêm trang:

- Tôi đề nghị các bạn có thái độ học tập nghiêm túc. Tới lớp phải chép bài, về nhà phải học bài. Không có chuyện người này chép dùm cho

người kia ...

Hải quân bô bô:

- Nếu do tình yêu sai khiến thì sao ạ?

Hải quân tìm cách “cứu bồ” nhưng nó nói kiểu đó giống như muốn làm hại Quói Lương. Quói Lương nhìn bạn, tự hỏi làm thế nào để có thể biến thằng này thành con cóc quách cho rồi.

Lớp phó kỷ luật Minh Trung hừ mũi:

- Không có yêu iếc gì hết ...

Đang nói, nó đột ngột ngưng bật, chắc nó sực nhớ nó cũng hơi hơi cũng cảm tình với thằng Tần tổ trưởng tổ 1. Quả thật, lúc nó hét lên như thế, thằng Tần có giạt bắn một cái, tưởng “người trong mộng” đang quát mình.

Thằng Cung cười he he:

- Không được chép bài giùm, chứ còn chạy xuống căng-tin tha về giùm các thứ đồ ăn thức uống thì vẫn được chứ hả?

- Tao đập mày nghe, Cung! – Thằng Lâm nóng mặt giùm Quói Lương, ngoác miệng gầm gừ.

Nhỏ Hạnh đứng lên khỏi chỗ, nhẹ nhàng phân giải:

- Ban cán sự lớp chỉ nhắc nhở các bạn về thái độ học tập, còn những chuyện khác bạn bè giúp đỡ nhau là bình thường.

Nhỏ Hạnh nhìn xéo lên chỗ thằng Cung, cao giọng:

- Bạn Cung không được đem chuyện đó ra trêu chọc nữa!

Cung làu bàu:

- Cái đó đâu phải là trêu chọc.

Lớp phó kỷ luật Minh Trung nhìn xuống tổ 5:

- Đề nghị bạn Minh Vương làm việc lại với hai tổ viên của mình.

Rốt cuộc giờ ra chơi mà chỉ ra chơi được có chút xíu. Hết đùa này nói

đến đưa khác nói, không khí xuống như một buổi họp lớp. “Họp” xong, tụi bạn vừa nhảy ra sân loảng ngoảng ngoảng mấy vòng đã nghe chuông reo vô lớp.

Riêng Quói Lương và Thạch Anh chẳng được ra chơi tẹo nào. “Họp lớp” xong, hai đứa nó còn phải “họp tổ”.

Tổ trưởng Minh Vương bước qua, ngồi ngay chỗ thằng Oánh, xoay mặt lại đối diện với Quói Lương.

- Hôm trước một lần, hôm nay một lần! – Mặt nó hầm hầm – Mà muốn tổ mình tháng này xếp hạng bét hả?

Quói Lương biết mình sai, lại sợ làm liên lụy đến nhỏ Thạch Anh nên gằm đầu làm thinh.

Minh Vương quàu quàu nhìn thẳng tổ viên, cái tiết muốn đá nó một đá. Không đá được, cũng không mắng mỏ được (tại thằng Quói Lương có nhìn nó đầu), Minh Vương quay sang sừng sộ nhỏ Thạch Anh:

- Còn “bà” này nữa! Chép bài không chép, bắt người ta làm “đầy tớ” cho mình là sao hả?

Tổ trưởng bao giờ cũng gương mẫu, không được gọi bạn bè bằng “ông” hay “bà”. Nhưng con nhà Minh Vương đang cáu, quên bém mình là ai, “văng” tùm lum.

- Bạn gọi ai là “bà”? – Nhỏ Thạch Anh trừng mắt vặn lại ngay – Tổ trưởng mà ăn nói vậy đó hả?

Minh Vương thót bụng một cái, mặt ửng lên:

- Tôi xin lỗi. Lỡ lời chút mà.

Nhỏ Thạch Anh “xì” một tiếng:

- Còn tôi, tôi không bắt ai chép bài hết á. Bạn đừng có nói oan.

- Thằng Quói Lương ...

- Cái đó là tao tự nguyện! – Quói Lương ngẩng phắt lên, hùng dũng đáp, ruột nở từng khúc khi chớp được cơ hội chuộc lỗi với Thạch Anh.

Quả nhiên, mặt Thạch Anh nở ra. Nó nguyệt Minh Vương:

- Bạn nghe bạn Quới Lương nói gì chưa?

Bị hai đứa tổ viên kẻ tung người hứng, Minh Vương tức mà chẳng làm gì được. Nghĩ mãi, nó mới đe dọa được một câu trước khi quay về chỗ ngồi:

- Mấy người muốn làm gì kệ mấy người! Nhưng lần sau tôi mà bắt gặp ai không chép bài trong giờ học là không yên với tôi đâu!

Nhỏ Thạch Anh lúc này bực mình thẳng Quới Lương không để đâu cho hết, đã tính “đuổi việc” thẳng này rồi. Nhưng từ khi Quới Lương phụ hoạ với nó để chống lại sự hoành hành của tổ trưởng Minh Vương thì nó lại nhìn thẳng này bằng con mắt khác.

Nó quay sang Quới Lương, nhoén miệng cười:

- Lát ra về tụi mình mua chè ăn nhé.

- Tôi mua giùm bạn á?

Thạch Anh long lanh mắt:

- Mình và bạn cùng xuống căng-tin ngồi ăn.

Quới Lương khịt khịt mũi:

- Kỳ kỳ thế nào?

- Kỳ kỳ chuyện gì?

Quới Lương gãi cằm, bối rối:

- Cả lớp đều tin là tôi ... thích bạn. Vậy mà bây giờ lại kéo nhau vô căng-tin.

Nhỏ Thạch Anh có vẻ không coi đó là chuyện gì ghê gớm. Nó tỉnh bơ:

- Thì mình cố ý làm cho tụi nó tin như thế mà.

Lý lẽ của nhỏ bạn xác đáng đến mức Quới Lương không biết phản bác như thế nào. Nó chép miệng, xuôi xị:

- Ờ.

- Vậy là bạn đồng ý rồi hả? – Nhỏ Thạch Anh nheo mắt.

Quới Lương lại “ờ”, rồi nó nhanh chóng lảng sang chuyện khác:

- Còn vụ chép bài thì sao?

- Vẫn như cũ.

- Thằng Minh Vương sẽ biết đó. – Quới Lương thấp thỏm.

- Minh Vương không biết đâu. Mình sẽ không ngồi chơi. Mình sẽ vờ hí hoáy gì đó trong tập.

Quới Lương ngạc nhiên quá: Nếu bỏ thì giờ ngồi vẽ lảng nhăng trong tập, sao nhỏ Thạch Anh không tự chép bài luôn cho rồi?

Nhưng Quới Lương không nói gì.

Thạch Anh không giận nó, không bảo “bài ai nấy chép” là người nó lảng lảng rồi.

CHƯƠNG 7

Tự nhiên Thạch Anh và Quới Lương trở thành một “cặp” công khai.

Trường cấp ba, chẳng thiếu gì con trai con gái để ý nhau. Ngay trong lớp 10A9 này, thằng Lâm thích nhỏ Thủy Tiên, thằng Tần để ý nhỏ Minh Trung, nhưng có đứa nào dám bô bô chuyện đó trước lớp, trước cả thầy cô, như cặp Thạch Anh – Quới Lương đâu.

Mấy hôm trước, bắt gặp thằng Quới Lương chạy đi mua chè, mua bánh mì cho nhỏ Thạch Anh, tụi bạn đã la tướng lên rồi, đã nghi hai đứa này “có gì” với nhau rồi. Nhưng hôm đó cả Quới Lương lẫn Thạch Anh đều im re, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Nhưng hôm nay thì khác. Khác xa. Hai đứa này oang oang thừa nhận chuyện tình cảm của mình trước cả đồng người. À, không phải hai đứa. Chỉ có con nhỏ Thạch Anh bảo Quới Lương thích mình thôi. Nhưng thằng Quới Lương đứng ngay bên cạnh mà không phản ứng gì chứng tỏ nó thích con nhỏ Thạch Anh thật. Thành ra, một đứa nói mà kể như cả hai cùng nói.

Thằng Minh Vương còn kể chuyện Quới Lương khoe là nó “tự nguyện chép bài” cho nhỏ Thạch Anh, chừng đó chứng cứ đã quá đủ để kết luận về mối quan hệ thắm thiết giữa hai đứa này rồi.

Đó là chưa kể, chuông reo tan học vừa vang lên, Quới Lương và Thạch Anh chưa chịu về ngay mà làm cái chuyện không ai nghĩ tụi nó dám làm là kéo nhau xuống căng-tin vừa ăn chè vừa ... tâm sự. “Nếu không thích thật, làm sao tụi nó dám “bất chấp dư luận” mà cặp kè giữa thanh thiên bạch nhật như vậy được!”. Đó là kết luận của Quý ròm khi Tiểu Long rút cổ “Tụi nó gan quá mày!”, còn nhỏ Hạnh thì đẩy gọng kính trên sống mũi, dăm chiêu “Sao Hạnh thấy Thạch Anh hồng có biểu hiện gì là thích Quới Lương hết á”.

Chắc chắn thằng Quới Lương và con nhỏ Thạch Anh không nghe được câu nói đầy hoài nghi của nhỏ Hạnh. Nhưng những ngày tiếp theo, hành động của tụi nó giống như để chứng minh nhỏ Hạnh nghĩ sai bét

bè bè: hai đứa thường xuyên cặp kè ở cặng-tin; hôm nào Thạch Anh làm biếng không đi thì thằng Quới Lương chạy xuống cặng-tin mua đồ ăn thức uống đem về “dâng tận miệng” con nhỏ này. Bây giờ Quới Lương cũng chẳng sợ bạn bè trông thấy nữa: nó cầm ổ bánh mì hay bịch chè, bịch Coca Cola đi lon ton dọc hành lang, gặp ai đi ngược lại nó cũng chẳng buồn giấu tay ra sau như lúc trước.

Từ ngày thằng Quới Lương học được thói phót đời của con nhỏ Thạch Anh, đứa nào trêu cứ trêu, nó cứ lì ra, còn nhe răng cười hề hề khiến tụi thằng Cung, thằng Đỗ Lễ cụt hứng luôn.

“Thi sĩ Hoàng Hôn” Lâm, vua đặt về trêu ghẹo thiên hạ, kỳ này đứng về phe Quới Lương nên “phong trào quậy phá” dần dần xẹp lẹp.

Rốt cuộc, tụi bạn mặc kệ hai đứa nó, coi cái chuyện thằng Quới Lương ngày ngày sốt sắng quay quanh con nhỏ Thạch Anh để “hầu hạ” cũng tự nhiên như Trái Đất ngày ngày cặm cũi quay quanh mặt trời vậy thôi.

Khi nói như vậy, có nghĩa con nhỏ Thạch Anh là mặt trời, còn thằng Quới Lương là trái đất.

Nhưng khác với mặt trời thật và trái đất thật, “trái đất” Quới Lương quay quanh “mặt trời” Thạch Anh chỉ là một “thương vụ”, nói thẳng ra là “mặt trời” Thạch Anh bỏ tiền ra để thuê “trái đất” Quới Lương quay xung quanh mình.

Dạo này, phải nói “trái đất” Quới Lương rất ngoan ngoãn. Sau hai lần bị “tai nạn”, nó hết dám bỏ bê bài vở nữa. Ban ngày nó chép bài chỗ Thạch Anh, tối về nhà dẫu buồn ngủ đến mấy nó vẫn hí hoáy chép bài vô tập của nó đầy đủ.

Quới Lương không dám thuê thằng Hưng Vinh chép, một phần sợ thằng nhóc viết thẩu đọc không ra, đến kỳ thi hết ôn bài luôn. Phần khác, tiền bạc của nó gần đây chẳng nhiều nhận gì.

Sở dĩ Quới Lương chép bài cho nhỏ Thạch Anh đều đều mà nghèo vẫn hoàn nghèo là do một nguyên nhân nếu nói ra chẳng mấy ai tin: kể từ ngày Thạch Anh tuyên bố công khai “chuyện tình cảm” của hai đứa nó giữa lớp, vì vậy mà bạn bè trêu chọc, bị ban cán sự lớp phê bình, nó đâm ra tội tội con nhỏ này.

Nó thấy Thạch Anh “hy sinh” cho nó nhiều quá, mặc dù nhỏ bạn nó

không coi đó là chuyện gì quan trọng.

Rồi nó lại thấy sau tất cả những gì Thạch Anh đã làm, nếu nó còn tiếp tục lấy tiền của nhỏ bạn mỗi khi chép bài giùm thì nó quả là đưa chẳng ra gì.

Nhỏ Thạch Anh không biết ý nghĩ trong đầu thằng Quói Lương đã xoay chuyển. Khi Quói Lương chép bài giùm nó tới bài thứ mười, nghĩa là đã làm tròn nghĩa vụ với nó khi nhận năm chục ngàn tiền tạm ứng bữa trước, Thạch Anh chìa ra cho Quói Lương tờ năm chục ngàn khác, vui vẻ nói:

Mười bài nữa nè!

Và nó hết sức ngạc nhiên khi thấy thằng Quói Lương lắc đầu quầy quậy:

- Bạn cất đi! Tôi không lấy đâu!

Nhỏ Thạch Anh nhìn sững bạn:

- Bạn không chép bài giùm mình nữa à?

Quói Lương xộc mười ngón tay vào mái tóc, tặc lưỡi đáp:

- Chép thì vẫn chép. Nhưng tôi không lấy tiền của bạn nữa.

- Là sao? – Đôi mắt Thạch Anh càng trở lên, làm như nó chưa nghe thấy thằng Quói Lương, hoặc nghe mà không hiểu thằng này nói gì.

Quói Lương liếm môi, giải thích:

- Là tôi vẫn chép bài cho bạn, nhưng là chép giùm thôi. Như bạn bè giúp đỡ nhau ấy mà.

Lần này thì nhỏ Thạch Anh hiểu (tại thằng Quói Lương nói rõ ràng quá mà), nhưng hiểu rồi thì nó lại càng ngạc nhiên hơn:

- Nghĩa là bạn chép bài giùm mình ... vô tư?

Quói Lương chép miệng:

- Ờ, vô tư.

- Nghĩa là không kèm theo điều kiện gì?
- Ờ, không kèm theo điều kiện gì. – Quói Lương nhắc lại như cái máy.
- Sao tự nhiên bạn tốt với mình vậy? – Thạch Anh nheo mắt hỏi.

Ánh mắt nhỏ Thạch Anh bám cứng gương mặt Quói Lương khiến thằng này nghe hai vành tai nóng ran. Nó ấp úng:

- Tại ... bạn tốt với tôi.
- Mình tốt với bạn hồi nào?

Con nhà Quói Lương tự dưng thấy khó nói quá. Nó tăng hắng hai ba cái, rồi lòng vòng:

- Trong tiết địa hôm nọ đó.

Nhỏ Thạch Anh nhú mày, ngẫm nghĩ một hồi vẫn chẳng rõ nó “tốt” với thằng Quói Lương ở chỗ nào.

- Mình không hiểu. – Cuối cùng, nó nhún vai.
- Lúc bạn nói câu ... “thưa thầy, tại Quói Lương thích em” để “cứu” tôi đó. – Quói Lương vừa nói vừa nhắm mắt, nó không đủ can đảm nhìn vào mặt nhỏ bạn khi nhắc lại câu nói “tình tứ” đó.
- À, mình nhớ rồi. – Thạch Anh gật gù – Nhưng mình nói vậy là để “cứu” cả hai chứ đâu phải “cứu” một mình bạn.

Quói Lương nói giọng áy náy:

- Nhưng lẽ ra tôi phải là người nói câu đó. Ai lại để bạn nói. Bạn là con gái.
- Con gái con trai gì nói chẳng được. – Nhỏ Thạch Anh cười tươi như hoa – Vờ thôi mà. Có phải tại mình thích nhau thật đâu.

Không hiểu sao câu nói của nhỏ Thạch Anh làm thằng Quói Lương nghe nhói một cái. Nó biết là nhỏ bạn nó nói đúng. Hai đứa nó từng thoả thuận vờ làm ra vẻ thích nhau để đánh lừa tại bạn.

Nhưng nói trắng phớ ra như Thạch Anh “có phải tại mình thích nhau thật đâu” thì Quói Lương lại thấy ngực mình nghèn nghẹn, một cảm

giác gì đó như là sự tủi thân khe khẽ len vào hồn nó.

Con nhà Quới Lương lúc đó không bộc lộ thái độ gì, cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cười theo. Nhưng từ lúc đó trở đi, nó cứ nghĩ ngợi hoài. Ngay cả trên đường về nhà, nó cũng vừa đạp xe vừa trầm ngâm sàng lọc những ý nghĩ trong đầu như người ta sàng gạo để xem có rơi ra một lý do nào có thể cắt nghĩa nỗi buồn trong lòng nó hay không.

Chắc hẳn có một lý do nào đó. Nhưng cái lý do đó cứ chạy trốn nó.

Mãi đến tối, lúc đã leo lên giường chuẩn bị đi ngủ thì Quới Lương mới chợt được: À, chắc tại mình thích nhỏ Thạch Anh thật rồi!

Nếu mình không thích nó thật, Quới Lương miên man nghĩ, thì nó bảo “vờ thôi mà” hay “có phải tại mình thích nhau thật đâu” hay bất cứ câu gì có nội dung tương tự, chắc chắn mình sẽ tỉnh queo, giống như hàng ngày vẫn nghe nó hỏi “bạn làm bài chưa” hay “cho mình mượn cây thước” vậy. Nhưng đằng này, mình buồn quá đôi khi nghe nó nói thẳng tuột như vậy, chứng tỏ là mình có cảm tình với nó thật. Mình thích nó nhưng tại mình không biết đó thôi! Quới Lương thở dài kết luận.

À quên, nó chưa kết luận ngay. Kết luận ngay thì nó đã ngủ rồi. Nó còn tiếp tục mổ xẻ bản thân thêm một lúc nữa. Ờ, ngay cả việc mình sẵn lòng chép bài không công cho nó đã chứng tỏ điều đó rồi. Dĩ nhiên là kể từ hôm Thạch Anh gặp “tai nạn” trong tiếp địa lý của thầy Xuân, mình đã thấy tội tội nó. Nhưng từ “tội tội” chuyển qua “thích thích” chắc cũng gần xít như từ lớp 10A9 bước qua lớp 10A8 thôi. Ờ, dám mình đã bước qua lớp bên cạnh rồi mà mình không biết, cứ tưởng đang còn ở lớp mình!

Suốt một lúc lâu, con nhà Quới Lương đoán và đoán, nghĩ và nghĩ, cuối cùng mệt quá ngủ và ngủ lúc nào không hay.

CHƯƠNG 8

Quói Lương chắc thích nhỏ Thạch anh thật.

Cho nên không những nó chép bài không công cho con nhỏ này mà còn nghĩ cách đánh lừa tổ trưởng Minh Vương.

Nó đánh lừa bằng phương pháp cực kỳ đơn giản: tới lớp chép bài thay vì chép bài vô tập Thạch Anh như lâu nay, nó chép bài vô tập nó đang hoang. Tới giờ ra về, nó lấy tập của nhỏ Thạch Anh nhét vô cặp, tới về nhà chép lại sau.

Từ hôm Minh Vương bị lớp phó kỉ luật Minh Trung nhắc nhở, ngày nào nó cũng rình thằng Quói Lương. Vì vậy Quói Lương mới nghĩ ra mẹo này để đối phó, vì nó biết sớm muộn gì Minh Vương cũng kiểm tra tập của nó.

Ba bữa đầu Minh Vương ngồi tại chỗ nhìn lom khom qua bàn thằng Quói Lương và nhỏ Thạch Anh, yên tâm thấy đứa nào đứa nấy chép bài nghiêm chỉnh (thực ra từ hôm Quói Lương tuyên bố chỉ chép giùm chứ không lấy tiền, nhỏ Thạch Anh có siêng lên chút xíu: nó cũng tự chép bài vô tập, nhưng hôm nào làm biếng thì nó giao tập cho thằng Quói Lương đem về nhà chép giùm).

Tổ trưởng Minh Vương ngồi canh hai đứa tổ viên tới ngày thứ tư thì có cảm giác ngờ ngợ. Tại nó thấy Quói Lương và Thạch Anh cứ chốc chốc lại cúi đầu vào nhau thì thầm gì đó rồi bật cười rúc rích. Khả nghi quá!

Chuông ra chơi vừa reo lên, Minh Vương tót ngay qua dãy bên kia.

- Bạn đưa tập cho mình coi qua chút! – Nó chìa tay ra trước mặt nhỏ Thạch Anh.

Con nhỏ này cự liên:

- Nè, nè, đây không phải là quyền hạn của tổ trưởng à nha!

Nó chu môi như muốn mỗ vô mặt đối phương:

- Học sinh cấp ba chứ đâu phải là học trò cấp một mà bạn đòi kiểm tra tập vở!

Biết không nên chọc giận con nhỏ này, Minh Vương quay sang Quới Lương, cười nịnh nọt:

- Mà đưa tao mượn tập chút coi!

Sợ thằng này bắt chước phản ứng của nhỏ Thạch Anh, Minh Vương tắc lưỡi “khích tướng”:

- Vàng thật đâu sợ lửa! Nếu mày chép bài vô tập mày, không chép bài vô tập người khác, việc gì mày phải giấu!

Quới Lương mừng rơn khi thấy Minh Vương sập bẫy. Nhưng ngoài mặt nó vẫn vờ vịt:

- Ai mà thèm giấu! Nhưng tao không muốn mày làm cha tao!

- “Làm cha” gì đâu! Chỉ là ... tao muốn xem tụi mày có ... chép bài đảng hoàng không thôi!

Minh Vương mà năn nỉ thằng Quới Lương cũng chẳng khác gì cảnh sát hạ mình năn nỉ tội phạm, thấy vừa éo le vừa tội nghiệp làm sao!

Quới Lương cười thầm trong bụng khi thấy tổ trưởng của mình mặt mày như sắp khóc. Nó rút cuốn tập trong ngăn bàn, chìa ra, giọng ban ơn:

- Thôi, thông cảm cho mày. Nè, xem đi!

Giọng thằng Quới Lương mới đúng là giọng “làm cha người ta”. Nhưng tổ trưởng Minh Vương không giận, cũng không buồn để ý. Mỗi bận tâm lớn nhất của nó trong lúc nào là kiểm tra xem thằng tổ viên lôm côm này có chép bài đầy đủ không thôi.

Trong khi Minh Vương cầm cúi “thi hành nhiệm vụ tổ trưởng”, tổ viên Quới Lương và tổ viên Thạch anh đưa mắt láu lỉnh nhìn nhau, có vẻ như tụi nó đang nhất trí qua ánh mắt rằng đây quả là cú lừa ngoạn mục nhất trong đời tụi nó.

- Xem lâu thế! Trả tập đây! – Quới Lương ra oai.

- Nè. – Minh Vương đặt cuốn tập lên bàn, cười toét miệng – Công nhận mày tiến bộ thiệt!

Quói Lương “xì” một tiếng”.

- Tiến bộ lâu rồi mày!

Chỉ với mẹo nhỏ này thôi, Quói Lương và Thạch Anh qua mắt tổ trưởng học tập Minh Vương dễ như bỡn. Cả mấy đứa trong ban cán sự lớp cũng bị lừa: sau một thời gian không thấy Quói Lương bị thầy cô trách phạt về tội đi học mà không chép bài, tụi nó đinh ninh “vụ án chép bài giùm” đã được khép lại.

Còn chuyện thằng Quói Lương ngày ngày vẫn xun xoe bên cạnh Thạch Anh để được con nhỏ này sai vặt, tụi nó không xếp vào diện vi phạm kỷ luật, vì trong nội quy của nhà trường lẫn nội quy của lớp không có điều khoản nào cấm một nam sinh tình nguyện làm “đầy tớ” cho một nữ sinh chỉ vì thích nữ sinh đó.

Trong quãng thời gian này, con nhà Quói Lương cảm thấy cuộc sống sao mà ngọt ngào, vui vẻ quá. Bây giờ, xuống căng-tin mua đồ ăn thức uống cho Thạch Anh bị bạn bè trêu chọc, nó không những không ngượng ngập, ngược lại còn có cảm giác lâng lâng.

Quói Lương chỉ có mấy điều không vui thôi.

Một là cho đến lúc này nó vẫn không biết Thạch anh có thích nó như nó thích Thạch Anh hay không. Nó loay hoay nghĩ ngợi, trầm tư, tự đánh vật mệt nhoài với câu hỏi nhưng hồng rút ra được kết luận nào hết. Tức nhất là nó không dám chia sẻ chuyện này với ai, kể cả Hải quân và thằng Lâm là bạn thân của nó. Với thằng Quốc Ân nó càng không dám thổ lộ. Nó trót khoe với Quốc Ân nhờ chép bài thuê cho nhỏ Thạch Anh nó mới rùng rình tiền đi chơi hằng ngày, bây giờ tự nhiên lòi ra chuyện đi “làm thuê” cho người ta chưa được mấy ngày đã đâm ra thích “bà chủ” chắc thằng Quốc Ân chửi nó tắt bếp quá.

Đang bối rối, một hôm tình cờ đọc tờ báo dành cho tuổi mới lớn, thấy có mục “tư vấn tình cảm”, thế là nó sốt sắng viết thư gửi đến anh phụ trách. Dĩ nhiên Quói Lương không đại gì ký tên mình. Nó hỏi ngắn gọn “Một đứa con gái suốt ngày sai vặt một đứa con trai, vậy có phải đứa con gái đó thích đứa con trai đó không hở anh?”

Một tuần sau, nó hồi hộp giờ báo ra, đã thấy anh phụ trách trả lời. Câu trả lời cũng ngắn gọn “Chắc chắn là thích. Vì thích mới suốt ngày sai vật. Còn không, sai vật suốt ngày thì sớm muộn gì cũng thích”.

“Ngắn nhưng mà đầy đủ, chính xác, sâu sắc”, Quói Lương gật gù khen, ruột nở từng khúc, nếu anh phụ trách là học trò còn nó là thầy giáo thì nó đã không ngại ngần gì thưởng một điểm 10 cho câu trả lời “thông minh” này rồi.

Quói Lương khoái quá, liệng xoạch tờ báo rồi tót ra khỏi ghế xếp, nhảy tung tung quanh nhà làm mẹ nó phát hoảng:

- Mày làm sao thế hả con?

- Dạ, không có gì ạ.

Quói Lương giật mình chối biến, rồi lật đật leo trở lại lên ghế, nằm ngẩn ngẩn tiếp.

Mẹ nó ngó theo, chép miệng:

- Tao thấy dạo này tối nào mày cũng học bài làm bài khuya lơ khuya lác. Học quá coi chừng bị “tung tung” đó nghe con.

Xưa nay, Quói Lương chỉ toàn bị mẹ rầy vì tội lười học. Lần đầu tiên nó mới nghe mẹ nó la nó về “tội” siêng học. Mẹ đâu có biết tối nào mình cũng thức đến khờ người để chép bài cho con nhỏ Thạch Anh. Mẹ mà biết chắc mình bét đít! Quói Lương mỉm cười nhủ bụng, rồi lim dim mắt thả hồn bay xa ...

Trong chuyện này, Quói Lương có điểm kém vui nữa là nó không thể nhờ thằng nhóc Hưng Vinh chép bài giùm.

Hưng Vinh dạo này không cần anh nó trả công. Thấy Quói Lương tối nào cũng cặm cụi ghi ghi chép chép, thoát đầu thằng nhóc xán lại, gạ:

- Anh chép bài gì mà nhiều thế? Có cần em chép phụ không?

Biết tổng thằng nhóc muốn gì, Quói Lương xảng giọng:

- Tao hết tiền thuê mày rồi.

Bị ông anh đi guốc trong bụng, Hưng Vinh đỏ mặt:

- Anh hết tiền thì em vẫn chép.

Quói Lương hừ mũi:

- Rồi chừng nào có tiền thì trả cho mày chứ gì.

Nó nhún vai, nói luôn:

- Mai mốt tao cũng chẳng có tiền đâu!

- Em đâu có định vùi anh tiền anh – Thằng nhóc gãi đầu – Anh có tiền thì cho em, không có thì em chép miễn phí.

Thằng nhóc toét miệng cười:

- Anh em mà!

Thằng Hưng Vinh làm Quói Lương cảm động quá. Gần đây nó cũng chép “miễn phí” cho nhỏ Thạch Anh, tiền bạc đâu mà thuê thằng em.

- Vậy mày chép giùm tao bài này đi!

Vừa nói Quói Lương vừa hí hửng đẩy cả hai cuốn tập về phía Hưng Vinh. Nhưng khi thằng nhóc sắp sửa cầm lấy thì Quói Lương thành linh giật phắt lại. Nó sực nhớ ra nó đang chép bài từ tập nó qua tập Thạch Anh, chứ không phải là ngược lại.

Đang hào hứng trước thiện chí bất ngờ của thằng em, nó quên rằng nó đã dùng mẹo này để đánh lừa Minh Vương, may mà phút chót nó kịp nhớ ra. Nếu không, thế nào thằng em cũng thắc mắc. Và thằng anh chắc chắn sẽ ú a ú ó như bị ai nhét giẻ vào miệng.

Hưng Vinh không hiểu nỗi khổ tâm của anh nó, mắt trở lên:

- Sao vậy? Đưa em chép giùm cho!

- Thôi, mày lo học bài của mày đi! – Quói Lương khoát tay – Để tao tự chép được rồi!

Quói Lương không giải thích thì thôi, nó nói xong cặp mắt thằng Hưng Vinh càng mở to hơn nữa:

- Chuyện lạ à nha! Em có nghe nhầm không đó. Tự nhiên anh lại lo cho chuyện học của em!

Quói Lương nghiêm mặt:

- Năm nay tao là người lớn rồi. Người lớn có bốn phận phải lo cho trẻ con.

Thằng anh làm thằng em đứng chết sững có đến mấy giây. Nó không biết anh nó nói thật hay nói đùa, tất nhiên nó nghĩ là nói đùa nhưng vẻ mặt con nhà Quói Lương nghiêm trang quá làm nó ngợ ngợ. Hồng lẽ ông anh mình thay đổi dữ vậy?

- Thôi, mày lấy tập ra ngồi học đi!

Quói Lương lại lên giọng “người lớn”.

Lần này thì thằng nhóc Hưng Vinh tin là anh nó thay đổi thật, liền sung sướng quay mình bỏ đi. Nó không biết đằng sau lưng nó, anh nó đang nhìn theo, bụng tiếc hùi tiếc hụi: Lâu lắm mới thấy thằng nhóc tử tế với mình, vậy mà mình không “bóc lột” nó được, tiếc ghê!

CHƯƠNG 9

Thực ra đối với Quới Lương, chuyện nó phải ép mình úp mặt lên bàn mỗi tối để chép bài cho nhỏ Thạch Anh chỉ là chuyện nhỏ. Thậm chí nó còn tìm thấy niềm vui trong công việc “khổ sai” đó. Nó tưởng tượng lúc nó đang ngồi hí hoáy từng chữ, nhỏ Thạch Anh như đang nhìn thấy nó và lòng nhỏ bạn nó lúc đó chắc cảm động không để đâu cho hết.

Quới Lương còn nhỏ, chưa có khái niệm gì về cái gọi là tình yêu đôi lứa, nhưng nó vẫn mơ hồ cảm nhận được khi một đứa con trai thích một đứa con gái và được đứa con gái đó “hành hạ” thì đứa con trai đó chẳng có chi là khổ sở. Thì nó lấy chính nó ra làm bằng chứng đó thôi: chép bài muốn rã tay mà chốc chốc nó lại mơ màng rồi tùm tùm cười một mình, cứ như thể bọn con trai sống trên đời không có việc gì hứng thú và vinh quang hơn là chép bài liên miên cho bọn con gái.

Nếu có chuyện gì đó làm cho nó thực sự bối rối là chuyện thằng Quốc Ân.

Thằng Quốc Ân dạo này cần nhằn nó liên tục, tại hai thằng chơi game cùng một phe mà gần đây toàn thằng Quốc Ân chi tiền:

- Lúc này tiền bạc sao “héo” quá vậy mày?

- Ờ.

- “Ờ” là sao? – Quốc Ân nheo mắt nhìn bạn – Con nhỏ Thạch Anh dạo này không thuê mày chép bài nữa à?

Quới Lương lại “ờ”, hồi hận là đã kể cho thằng Quốc Ân nghe tuốt tuốt chuyện “đi làm thuê” trước đây của mình.

- Sao vậy? – Quốc Ân lại gặng.

Có cho vàng con nhà Quới Lương cũng không dám thú thật với bạn là dạo này chép bài cho nhỏ Thạch Anh thì nó vẫn chép nhưng chép suông thôi, chép miễn phí chứ không lấy tiền như trước. Mặt mũi thằng Quốc Ân đang hầm hầm thế kia, kể cho nó nghe thế nào nó cũng nháy tưng

tung và chửi mình là thằng ngu cho mà xem! Quói Lương thấp thòm nhủ bụng, đầu xoay như chong chóng để nghĩ cách nói dối:

- Thuê thì nó vẫn thuê. Nhưng nó không chịu tạm ứng tiền cả chục bài như trước nữa.

- Kỳ vậy? – Quốc Ân nhú mày.

Quói Lương nuốt nước bọt:

- Tao cũng chẳng hiểu.

Quốc Ân gõ gõ ngón tay lên trán:

- Hay những lần trước mày không chép đủ cho nó?

- Làm gì có! – Quói Lương nhăn mặt khi bị bạn nghi ngờ – Tao chép đâu ra đó đàng hoàng.

Quốc Ân gãi đầu, véo môi một cái, rồi lại gãi đầu sồn sột:

- Thế mày đã năn nỉ nó chưa?

Quói Lương ngo ngác:

- Năn nỉ chuyện gì?

- Chuyện tạm ứng tiền chứ chuyện gì nữa!

- Năn nỉ cách sao? – Quói Lương liếm môi hỏi lại, cảm thấy đầu kêu ong ong.

- Thì mày bảo mày đang cần tiền để mua bài giải sách giáo khoa, để mua thuốc nhỏ mắt hay để trả nợ cho ... tao chẳng hạn. Thiếu gì lý do!

Quốc Ân vừa nói vừa khoa tay một vòng rộng, như thể nó muốn nhấn mạnh với bạn là còn tí tí lý do nữa, nếu thằng bạn nó chịu động não thế nào cũng tìm ra cả mớ.

Quốc Ân không biết mối quan hệ giữa “cô chủ” Thạch Anh và “kẻ làm thuê” Quói Lương giờ đã khác. Cho nên nó nổi cáu khi thấy thằng Quói Lương lắc đầu quầy quậy:

- Thôi đi, ai lại nói thế. Cứ như xin tiền cứu trợ ấy! Mắc cỡ chết!

- Mày có ngựa tay xin đầu mà bảo “cứu trợ”! – Quốc Ân gầm gừ, nó co chân đá tung lon bia rỗng ven đường – Mày phải làm hùng hục để trả nợ kia mà.

Quới Lương nhìn theo lon bia lăn lông lốc trên mặt đường trước khi rơi tõm vào miệng cống, giọng ỉu xiu:

- Thì vậy.

- Tức là sáng mai lên lớp mày sẽ năn nỉ con nhỏ Thạch Anh phải không?

Vừa hỏi Quốc Ân vừa nhìn trân trân vào mặt bạn, như thể chờ thằng Quới Lương lắc đầu là lập tức nhảy vô cắn cổ.

Quới Lương biết Quốc Ân không dám cắn cổ mình nhưng nó không muốn thằng này đá tung thêm một lon bia rỗng nữa, đành thở dài:

- Ờ, tao sẽ năn nỉ.

Quới Lương nói cho qua thế thôi. Nói cho thằng Quốc Ân đừng làm ầm lên. Chứ nó có chép thuê cho nhỏ Thạch Anh nữa đâu mà mở miệng vòi tiền.

Hôm sau đến lớp, nếu nó phải năn nỉ ai thì người đó là thằng Lâm.

Lâm bực mình Quới Lương cả tuần này rồi.

Từ ngày phát hiện ra mình thích nghĩ ngợi vẩn vơ đến lúm đồng tiền trên má nhỏ Thạch Anh hơn là mơ màng đến cái ví tiền của nó, Quới Lương chả ham chạy nhảy chơi đùa cùng Lâm và Hải quẩn nữa. Giờ ra chơi nó cứ ngồi lì trong lớp, mặc cho hai đứa bạn gào tên nó khản cả giọng. Có lần thằng Quới Lương còn sừng cồ lên với Hải quẩn chỉ vì Hải quẩn kéo tay cổ lôi nó ra khỏi bàn.

Tóm lại, dưới mắt Lâm, thằng Quới Lương đã hoàn toàn thay đổi. Thay đổi đến mức Lâm không còn nhận ra được đó là thằng bạn thân thiết của mình.

Lúc đầu, thấy Quới Lương bị bạn bè trong lớp trêu chọc, Lâm ra sức bảo vệ bạn. Nhưng dần dần thấy thằng này lúc nào cũng luân quần bên Thạch Anh, sung sướng chờ con nhỏ này sai vặt, chả còn tha thiết gì đến nó và Hải quẩn nữa, thằng Lâm khó chịu lắm.

Lâm vừa khó chịu vừa ghen tị. Cảnh riu rít giữa Quới Lương và Thạch Anh như gai đâm vào mắt nó, nhất là khi Lâm bắt chọt so sánh với mối quan hệ nhạt nhẽo giữa nó và Thủy Tiên. Từ ngày Thủy Tiên nghỉ chơi game Giang Hồ Thánh Chiến, Lâm gần như không còn cơ hội trò chuyện với Thủy Tiên nữa. Đạo trước, lúc Lâm còn là Kẻ Thần Bí và Thủy Tiên còn là Mai Giáng Tuyết, Lâm vẫn có dịp “đàm đạo” với Thủy Tiên trong game. Bây giờ thì vô phương. (Dĩ nhiên cho đến giờ phút này, con nhà Lâm vẫn chưa biết Mai Giáng Tuyết trò chuyện thân mật với nó trong game là Quý ròm chứ không phải là Thủy Tiên như nó tưởng).

Chính vì tất cả những lẽ đó mà sáng nay, tiếp tục chứng kiến cảnh Quới Lương xoắn xuýt quanh nhỏ Thạch Anh, không chịu tốt ra khỏi lớp với nó và Hải quân, thằng Lâm bỗng nổi giận đùng đùng.

Nó tóm lấy vành tai Quới Lương, một hành động mà nó không nghĩ có ngày nó sẽ làm, miệng hét ầm:

- Mày có chịu bước ra khỏi bàn không hử?

Bất thần bị bạn xoắn tai đau điếng, Quới Lương gạt phắt tay Lâm, đứng bật dậy khỏi ghế. Nó quay phắt sang thằng này, mắt long sòng sọc:

- Mày làm trò gì vậy hả?

Thằng Lâm cũng đang điên. Nó nghiêng răng ken két, chẳng thềm nề nang:

- Tao nghĩ mày làm “đầy tớ” cho bạn con gái vậy đủ rồi!

- Kệ tao! – Quới Lương đỏ mặt tía tai, vừa giận vừa ngượng – Đây là chuyện của tao!

- Chính vì chuyện của mày nên tao phải có ý kiến!

Quới Lương gầm lên:

- Tao không cần ý kiến của mày!

Lâm còn gầm to hơn:

- Thằng ngu!

- Ngu kệ tao! – Quới Lương giận run, ngực áo nó phồng lên xẹp xuống như thể người nó sắp nổ tung thành tám mảnh.

Thằng Lâm khẽ đánh mắt sang con nhỏ Thạch Anh đang ngồi thản nhiên bên cạnh, rồi quay lại nhìn Quới Lương, gằn mạnh từng tiếng, cố ý cho nhỏ Thạch Anh nghe thấy:

- Hừ, cả lớp đều biết mày thích nó chứ có ai nghe nó nói nó thích mày đâu!

Bị thằng Lâm “xỏ” câu này, con nhà Quới Lương đang nóng phùng phùng bỗng nhiên nguội ngất. Ờ, chưa bao giờ mình nghe Thạch Anh nói thích mình. Hôm học tiết địa, nó có oang oang lên giữa lớp cũng chỉ để khoa với thiên hạ là mình thích nó thôi. Quới Lương bần thần nghĩ, đột ngột rơi ra khỏi cuộc gây gổ lúc nào không hay.

Thấy Quới Lương bỗng nhiên đỏ mặt ra như người mất của, Lâm nhếch mép bồi thêm:

- Bây giờ mày thấy mày ngu chưa hả?

Quới Lương nghe thấy thằng Lâm rất rõ, nhưng bây giờ thằng Lâm có tươi cả thùng dầu, ngọn lửa phẫn nộ trong lòng Quới Lương cũng không cháy nổi. Lòng nó lúc này đang chùng xuống và tâm trạng nó đang rối bời như bị ai vò.

- Ai nói bạn là mình không thích bạn Quới Lương?

Thạch Anh thành linh cất giọng khiến cả thằng Lâm lẫn Quới Lương đều sững sốt. Sững sốt không phải vì nhỏ Thạch Anh nãy giờ vẫn ngồi im như không đếm xỉa gì đến cuộc xung đột giữa hai đứa bạn nó thế mà bây giờ bỗng dưng chen ngang mà vì ý nghĩa trong câu nói của con nhỏ này.

Hai đứa tròn mắt nhìn nhau, rõ ràng là không đứa nào tin vào tai mình. Trong một lúc, đứa này gần như đọc được sự ngỡ ngác trong mắt đứa kia: Sao con nhỏ này bạo dạn thế nhỉ?

- Bạn không biết gì thì đứng lên giọng! – Nhỏ Thạch Anh vẫn nhìn chằm chằm vào mặt thằng Lâm, nói tiếp bằng giọng thách thức – Nói thiệt, bạn Quới Lương thích mình sao thì mình cũng thích bạn Quới Lương y như vậy!

Thằng Lâm là chúa mồm mép, gặp trường hợp này bỗng ứ ứ như thằng ngọng xem chuông. Nó thuôn mặt ra, vai thông xuống, muốn phản công lại đối thủ nhưng đầu óc trống rỗng như căn nhà kho sau cơn hoả hoạn. Những ý nghĩ trong đầu như bị ai dọn sạch, Lâm lúng túng đưa tay quẹt qua quẹt lại chóp mũi sạch như muốn làm rớt cái mũi ra luôn, miệng ngu ngo đáp:

- Bạn đã nói vậy thì thôi!

Con nhà Lâm đã thua trắng tay rồi, đã sắp sửa tiu nghỉu bỏ đi rồi, đến phút cốt nó sực nhớ ra một chuyện. Thế là mắt nó sáng trưng như đèn pha:

- Nhưng mấy bạn lừa ai thì được, không qua mắt được thằng này đâu nhé!

Quói Lương hừ mũi:

- Lừa chuyện gì?

Thằng Lâm nhún vai “xì” một tiếng:

- Bộ mày từng tao là con nít hả Quói Lương?

- Tụi tôi chẳng thèm lừa bạn! – Nhỏ Thạch Anh vọt miệng – Chuyện tôi nói khi nãy là chuyện thật!

- Tôi không nói chuyện đó. – Lâm nhếch môi, giọng đắt thẳng – Tôi nói chuyện thằng Quói Lương hằng đêm vẫn lén lút chép bài cho bạn kia. Mấy bạn tưởng tôi mù hả?

Lâm chuyển bại thành thắng một cách ngoạn mục. Nhỏ Thạch Anh ngang ngạnh là thế mà cũng giật bắn. Quói Lương còn tệ hơn, có cảm giác thằng Lâm vừa quất roi vào lưng mình. Nó đưa mắt nhìn thằng này, chột da hỏi:

- Mày định làm gì?

Lâm đưa tay gãi đầu, nó gãi lâu lắc để cho hai đứa bạn trước mặt lo lắng chơi.

Quói Lương lo sốt vó thật. Thằng Lâm mà mép với ban cán sự lớp chuyện nó vẫn tiếp tục chép bài dùm nhỏ Thạch Anh, chắc hai đứa nó

gặp rầy rà to. Hôm trước, lúc mọi chuyện vỡ lở trong tiết địa lý của thầy Xuân, lớp trưởng Xuyên Chi và lớp phó Minh Trung đã phê bình chuyện này một lần rồi. Nếu biết nó vẫn còn ngoan cố, có khi Xuyên Chi và Minh Trung nêu chuyện này lên trong lớp sinh hoạt chủ nhiệm không chừng!

Bụng thon thót, Quói Lương hồi hộp rình từng động tác của bạn, cố đoán xem đầu thằng Lâm có chí thật hay nó cố tình làm mình đứng tim cho bở ghét.

Nhưng Quói Lương không dám giục, dù lòng nó như đang có ai cời than. Nó nhấp nha nhấp nhồm chờ thằng Lâm “tuyên án”.

Mãi một lúc thằng Lâm mới tỉnh quái mở miệng:

- Làm gì hả? Để tao suy nghĩ đã!

Cái thái độ lơ lửng như “án treo” đó làm Quói Lương méo xệch miệng:

- Nghĩ tới nghĩ lui gì nữa! Hồng lẽ mày cố tình hại bạn?

Lâm dựng mắt, khoái trá:

- Ủa, mày cũng biết sợ sao? Lúc này mày bảo mày không cần ý kiến của tao mà.

- Thôi mà, Lâm! – Giọng Quói Lương chuyển qua năn nỉ.

Thằng Lâm muốn làm căng cho hả tức thế thôi. Chứ nó đâu nỡ làm hại Quói Lương. Lâm liếc Thạch Anh qua kho mắt thấy con nhỏ này ngồi im thin thỉ, đã hả dạ lắm rồi:

- Thôi được! Tao tha cho tụi mày lần này đấy!

Phán một câu như ban ơn, Lâm khênh khạng bỏ đi, tổng bộ tịch như Quan Vân Trường vừa tha chết cho Tào Tháo ở Hoa Dung đạo.

Nhỏ Thạch Anh quay đầu nhìn theo Lâm, bĩu môi:

- Thấy ghét!

Quói Lương cười hì hì:

- Ghét gì! Nó cũng đáng yêu đó chứ!

Quói Lương khen thằng Lâm đáng yêu là khen thật. Đáng yêu không chỉ vì Lâm hứa không tố cáo chuyện nó vẫn bí mật chép bài giùm cho Thạch Anh. Chuyện đó chỉ đáng yêu sơ sơ. Đáng yêu nhất, Quói Lương hân hoan nhủ bụng là nhờ thằng Lâm cao hứng gây gỗ mà nó được tận tai nghe Thạch Anh tuyên bố thích mình.

Dĩ nhiên, Thạch Anh có thích thằng Quói Lương thật hay không, hay nó bô bô lên như vậy để thằng Lâm đừng mắng mỏ Quói Lương về cái tội “ngu” thì không ai rõ. Con nhà Quói Lương cũng không quan tâm đến chuyện đó (chắc nó nghĩ Thạch Anh thích nó thật), nó chỉ biết sự xác nhận hùng hồn của Thạch Anh, trước sự chứng kiến của thằng Lâm, làm lòng nó vô cùng ấm áp.

Nó ấm áp suốt cả buổi chiều, suốt cả buổi tối.

Sáng hôm sau rồi trưa hôm sau, trái tim nó tiếp tục được câu nói của nhỏ Thạch Anh sưởi ấm, hết như hoa hướng dương ngâm trong ánh mặt trời.

Chỉ đến chiều hôm sau, khi gặp thằng Quốc Ân, trái tim nó mới bắt đầu ... băng giá.

CHƯƠNG 10

Vừa thấy mặt Quói Lương, Quốc Ân hỏi “độc” ngay:

- Nó nói thế nào?

- Nó là ai? – Quói Lương gãi đầu, câu hỏi không đầu không đuôi của bạn làm nó ngẩn tò te.

Quốc Ân nhăn mặt:

- Nhỏ Thạch Anh chứ còn ai nữa!

Quói Lương gãi đầu lần thứ hai:

- Nó nói thế nào là thế nào?

Quốc Ân đá chân bạn:

- Nó có đồng ý không?

Quói Lương không muốn gãi đầu lần thứ ba. Nên nó gãi cằm, đôi môi tiếp tục vẽ hình tròn:

- Đồng ý chuyện gì?

- Mà làm sao vậy hả Quói Lương? – Quốc Ân rên lên – Mà năn nỉ nó để nó tạm ứng tiền thì nó phải trả lời là nó đồng ý hay không chứ!

Tới đây thì Quói Lương hiểu ra. Nó thót bụng lại như tránh một lưỡi gươm vô hình:

- Tao chưa nói gì với nó hết.

- Trời ơi là trời! – Quốc Ân kêu lên bằng giọng của người bị bóp cổ, nghe thảm thiết khôn tả. Nó dang rộng hai tay, vẻ như muốn nói “Tao hết nói mà nổi rồi, Quói Lương!”

Quói Lương cụp mặt xuống, giọng xụi lơ:

- Từ từ tao nói.

- “Từ từ” là chừng nào? – Giọng Quốc Ân kèm theo cả khói.

Quói Lương không biết trả lời sao trước những câu hỏi dồn của bạn. Chẳng lẽ nói thẳng “từ từ” là không bao giờ”. Nói như vậy, con nhà Quốc Ân chắc chắn sẽ nóng nảy hỏi tiếp “Tại sao?” Nó hoạnh hoệ một hồi, chuyện Quói Lương và Thạch Anh “thích qua thích lại” thế nào cũng lộ ra.

Quốc Ân khác thằng Lâm. Đối với nó, tình cảm là chuyện lãng nhãng, không đáng để vào mắt. Tiền bạc mới quan trọng. Nhất là trong thời gian gần đây, nó toàn móc tiền bao Quói Lương chơi game, đã oải lắm rồi. Bây giờ nếu biết Quói Lương dạo này nghèo xác nghèo xơ chỉ vì tình nguyện chép bài miễn phí cho nhỏ Thạch Anh, chắc nó chửi Quói Lương tắt bếp.

Chỉ mới hình dung ra cảnh đó, Quói Lương đã run lên trong đầu. Nên nó cứ ấp a ấp úng:

- Chừng nào hả?

- Ờ, chừng nào? – Quốc Ân nhìn lom lom vào mặt bạn, như thể dùng ánh mắt ngăn không cho thằng này lãng chuyện.

- Để tao suy nghĩ đã! – Quýnh quá, Quói Lương không biết mình đang xài lại mẫu câu lấp lửng của thằng Lâm hôm qua.

- Suy nghĩ cái đầu mày! – Quốc Ân gầm ừ – Sáng mai nói với nó đi nha!

Nhìn bộ mặt đờ đờ sát khí của bạn, Quói Lương cuống quýt gật đầu:

- Ờ.

Nó “ờ” ỉu xiu. Và dĩ nhiên sáng hôm sau gặp Thạch Anh nó đã không nói gì.

Tất nhiên rồi, ngay từ khi nhỏ Thạch Anh chưa nói câu chấn động “bạn Quói Lương thích mình sao thì mình cũng thích bạn Quói Lương y như vậy”, Quói Lương đã dứt khoát không để chuyện tiền bạc xen vô giữa nó và Thạch Anh rồi. Bây giờ thì Vòng Ngọc Thạch Anh hay Vòng Vàng Thạch Anh, Quói Lương không để ý nữa. Nó chỉ để ý đến lúm đồng tiền

trên má nhỏ bạn nó thôi.

Chưa kê, sáng hôm sau Thạch Anh cao hứng làm một chuyện mà Quới Lương có nằm mơ cũng không thấy nổi. Giờ ra chơi, Thạch Anh một mình lẳng lẳng xuống căng-tin ăn chè, ăn xong còn mua về cho Quới Lương một bịch.

Quới Lương chạy nhảy chán với Lâm và Hải quần ngoài sân trường (nó đang lấy lòng thằng Lâm để thằng này không khai ra chuyện chép bài giùm của nó ra đó mà), vừa men vô bữa ngồi đã sừng sốt thấy nhỏ Thạch Anh chìa bịch chè ra trước mặt nó:

- Cửa Quới Lương nè!

Bữa đó, Quới Lương cầm lấy bịch chè mà tâm đập bình bình, sém chút nữa rơm róm nước mắt: “Chắc nó thích mình thật rồi!”

Nếu Quới Lương không khóc được chỉ vì vừa thấy hành động đó của Thạch Anh, tụi bạn đã lập tức “ồ” lên.

Thằng Cung reo ầm:

- Ha ha, tình thế đảo ngược rồi, tụi mày ơi. Thằng Quới Lương thích nhỏ Thạch Anh in ít thôi, chính Thạch Anh mới mê tíu thằng Quới Lương!

Đỗ Lễ giở giọng “phá đám”:

- Tiếc thay cây quế giữa rừng ...

Quới Lương bây giờ đã lì rồi. Mặc tụi bạn ra rả, nó nhoen miệng cười vu vơ, lòng băng khuâng nhớ đến cuộc hỏi đáp với tờ báo hôm nọ “Một đứa con gái suốt ngày sai vặt một đứa con trai, vậy có phải người con gái đó thích người con trai đó không hở anh?” – “Chắc chắn là thích. Vì thích mới suốt ngày sai vặt. Còn không, sai vặt suốt ngày thì sớm muộn gì cũng thích”. Quới Lương đoán mình thuộc trường hợp thứ hai. Trường hợp thứ nhất thì “oách” hơn, nhưng trường hợp thứ hai cũng không đến nỗi tệ! Quới Lương hớn hở nghĩ và chiều hôm sau nó không đến chỗ hẹn với thằng Quốc Ân.

Chiều hôm sau nữa nó cũng không đến.

Chiều hôm sau nữa cũng vậy.

Nó cố tình trốn thằng bạn nó. Nó sợ thằng Quốc Ân lại hỏi “Thạch Anh nói thế nào?”, nó sẽ á khẩu.

Trong thời gian này tránh mặt thằng Quốc Ân là hay nhất! Khi nghĩ như vậy, con nhà Quới Lương không ngờ quyết định của nó vô tình đưa đến một hậu quả cực kỳ tai hại.

Thằng Quốc Ân mỗi mòn chờ bạn đến ngày thứ ba, đã không còn kiên nhẫn nữa. Nó đoán thằng Quới Lương nhát cáy này có lẽ không dám mở miệng vờ tiền con nhỏ Thạch Anh.

Thế là Quốc Ân lóc cóc đạp xe đến trường Đức Trí.

Nó đứng lấp ló sau trụ cổng, chờ tụi bạn ra chơi.

Đặng Đạo nhìn thấy thằng Quốc Ân trước tiên. Nó tròn xoe mắt:

- Mà đi đâu đây?
- Đi chơi.
- Mà không đi học sao?
- Lớp tao bữa nay nghỉ hai tiết sau.

Quốc Ân năm ngoái học chung với Đặng Đạo bên trường Tự Do, lên lớp mười nó chuyển sang trường Thanh Niên. Cho nên nó có nói phét, con nhà Đặng Đạo cũng đâu có biết.

Đặng Đạo kéo tay bạn:

- Vô chơi đi! Về thăm trường cũ ai lại thập thò ngoài này!
- Thôi, tao thích đứng đây! – Quốc Ân níu lại, tay kia ôm cứng trụ cổng.
- Thằng này lạ! – Đặng Đạo đành buông tay bạn, neho mắt nói – Thích gì không thích lại thích đứng ngoài cổng!
- Ờ.

Đặng Đạo ngoảnh cổ nhìn ra sao:

- Hay mà đi tìm tụi thằng Quới Lương? Vậy để tao vào trong kêu tụi nó ra!

- Không, không! – Quốc Ân xoa tay rồi rít, nó biết nếu Quới Lương trông thấy nó, kế hoạch của nó sẽ hỏng bét.

Đặng Đạo khụt khịt mũi:

- Mà y kỳ cục thật đấy!

Như để chứng minh mình không kỳ cục, Quốc Ân liếm môi hỏi:

- Lóp mày có con nhỏ nào tên Thạch Anh không?

Đặng Đạo giật bắn một cái như bị rần mỗ.

- Mày ... mày ... – Nó ngạc nhiên đến mức không biết mình đang cà lăm

– Mày ... thích con nhỏ đó hả?

- Làm gì có!

Đặng Đạo khoa tay:

- Cho mày biết, nó là bạn gái của thằng Quới Lương đó! Thằng Quới Lương toàn chép bài giùm cho con nhỏ này, suốt ngày bị con nhỏ này sai vặt tối tăm mặt mũi.

Giọng điệu của Đặng Đạo đúng là giọng cảnh cáo, nhưng Quốc Ân nghe như mật rót vào tai. Như vậy là đúng rồi! Nó sung sướng nghĩ và toét miệng cười:

- Tao đã gặp con nhỏ này hồi nào đâu mà thích với không thích.

- Thế mày hỏi nó làm gì?

Chỉ đợi có vậy, Quốc Ân rút tờ giấy gấp tư trong túi áo ra:

- Mày đưa cho nó tờ giấy này giùm tao.

Đặng Đạo nhìn trân trối mẫu giấy trên tay bạn, tò mò:

- Thư tình hả?

- Bậy! – Quốc Ân giúi tờ giấy vào tay Đặng Đạo – Mày đưa cho nhỏ Thạch Anh, tự khắc nó sẽ biết là cái gì!

Đặng Đạo nắm khư khư tờ giấy trong tay, nuốt nước bọt:

- Tao đọc được không?

- Không! – Quốc Ân tròng mắt – Mà mày không được đọc, cũng không được để cho đứa nào biết về chuyện này hết.

- Được rồi.

Quốc Ân chưa yên tâm:

- Mày thề đi!

- Thề cái đầu mày! – Đặng Đạo nổi sùng – Mày nhờ tao chứ tao có năn nỉ để được đưa thư giùm mày đâu!

- Thôi được.

Quốc Ân nhe răng cười. Nó cũng biết là không nên ép thằng Đặng Đạo quá. Lúc đầu, Quốc Ân định nhét tờ giấy vào phong bì rồi dán kín lại. Nhưng rồi nó nghĩ, niêm phong kỹ quá dễ gợi tính hiếu kỳ của mấy đứa bạn (lúc đó nó chưa biết nó sẽ nhờ đứa nào đưa giùm). Phút chót, nó quyết định cứ gấp tờ giấy hờ hững như vậy, ra vẻ lá thư này chả có gì quan trọng. Chỉ cần dặn dò kỹ lưỡng là được.

Tất nhiên là thằng Quốc Ân tính đúng. Mặc dù mười ngón tay vô cùng ngứa ngáy, Đặng Đạo vẫn không có ý định xem trộm lá thư. Nó nghĩ thằng Quốc Ân chắc tin tưởng nó ghê lắm mới nhờ nó làm chuyện này. Nó không muốn phản bội lại lòng tin của bạn. Hơn nữa, nó không tin đây là thư tình. Thư tình mà đưa khơi khơi bất lịch sự như vậy, bọn con gái nó chửi cho vuốt mặt không kịp. Chả đứa con trai nào chơi đại như vậy!

Nhưng con nhà Quốc Ân chỉ tính đúng chín mươi chín phần trăm thôi. Một phần trăm còn lại nó quên nghĩ tới. Là thằng Đặng Đạo không chỉ có một mình trong sân trường.

Thấy thằng này cầm mấy giấy đi lon ton, thằng Bá chạy lại:

- Gì vậy mày?

- Gì đâu!

- Mày cầm cái gì trên tay đó?

Đến lúc này Đặng Đạo mới nhận ra sự hớ hênh của mình. Nó nhanh tay nhét mẫu giấy vào túi áo.

Nhưng thằng Bá còn nhanh tay hơn. Nó chộp cứng tay bạn:

- Gì mà giấu giấu giếm giếm vậy? Đưa đây coi!

Đặng Đạo hoảng hồn, hét ầm:

- Ê, mày làm gì vậy? Có bỏ tay ra không?

- Không bỏ! – Thằng Bá nhăn nhó – Mày đưa tờ giấy kia đây rồi tao bỏ tay ra!

- Không được!

- Được!

Thằng Bá vẫn dai nhách, tay vẫn nắm chặt tay Đặng Đạo.

Hai đứa giằng co một hồi, ôm cổ vật nhau lúc nào không hay. Cả hai dính vào nhau, vừa hò hét vừa quay vòng vòng như đèn cù.

“Uych” một tiếng, Đặng Đạo và Bá ngã lăn ra đất.

Tờ giấy trên tay Đặng Đạo văng ra, rớt ngay chân đám bạn đang đi tới: Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh, Minh Trung và Thuỷ Tiên.

Xui cho Đặng Đạo, mẫu giấy rớt đâu không rớt, lại rớt ngay trước mũi giày của lớp phó kỷ luật Minh Trung.

Minh Trung vừa hét “Hai bạn làm gì vậy? Có buông ra ngay đi không?” đã thấy mẫu giấy liệng tới trước mặt, liền cúi xuống nhặt lên.

Đặng Đạo buông tay trước tiên. Nó ngán Minh Trung một phần, phần khác nó phát hiện lá thư của thằng Quốc Ân không còn trong tay nó.

- Bạn trả tờ giấy lại cho tôi!

Vừa phúi bụi bám trên người, Đặng Đạo vừa chìa tay về phía Minh Trung, ngoác miệng đòi.

- Từ từ đã! – Minh Trung nghiêm mặt, giấu tờ giấy ra sau lưng – Nói cho tôi nghe xem tại sao hai bạn lại vật nhau giữa sân trường. Mấy bạn

có còn là học sinh cấp hai nữa đâu!

Giọng con nhỏ Minh Trung rõ là giọng của thầy hiệu trưởng, hoặc của thầy giám thị, chứ hổng phải giọng của lớp phó kỷ luật.

Nhưng lúc này Đặng Đạo chẳng còn tâm trí đâu mà cãi nhau với Minh Trung. Nó đánh mắt sang phía thằng Bá, hậm hực:

- Tại thằng khỉ này nè! Tờ giấy của người ta mà nhảy vô giật.

Minh Trung lắc mái tóc:

- Giấy gì vậy?

Đặng Đạo sầm mặt:

- Giấy gì bạn hỏi làm chi!

- Sao lại hỏi làm chi! – Minh Trung quắc mắt – Bạn và bạn Bá vật nhau vì tờ giấy này! Tờ giấy này là nguyên nhân, tôi phải tịch thu để làm bằng chứng nộp cho thầy chủ nhiệm.

Cho đến lúc này, Đặng Đạo vẫn chưa biết thằng Quốc Ân viết gì trong tờ giấy. Nó không rõ nội dung trong đó có gì quan trọng hay không. Nghe Minh Trung nói vậy, nó nghệt mặt ra, không biết phải đối đáp làm sao.

Mải loay hoay nghĩ ngợi, Đặng Đạo không thấy Quý ròm đứng sau lưng Minh Trung sè sè rút mấy giấy trong tay con nhỏ này và mở ra cho cả đám phía sau chụm mắt đọc.

Đám phía sau có tất cả bốn đứa: Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh, Thủy Tiên.

Bốn đứa tất nhiên có bốn cái miệng và tám con mắt.

Lúc này tờ giấy của thằng Quốc Ân đang nắn bốn cái miệng thằng hình chữ A và tám con mắt thành hình chữ O.

Đang hặc sách thằng Đặng Đạo, nghe tiếng xuýt xoa phía sau, Minh Trung quay lại nhìn.

Trông nét mặt thì có vẻ như tụi nhỏ Hạnh không muốn Minh Trung đọc tờ giấy này nhưng Quý ròm chưa kịp nhúc nhích, Minh Trung đã nhanh

tay giật phất:

- Đưa mình xem cái gì vậy!

Minh Trung dán mắt vô tờ giấy, và tới lượt chữ A và chữ O xuất hiện trên mặt nó: “Gửi bạn Thạch Anh. Tui là bạn thân của Quói Lương. Quói Lương cho tui biết nó đang chép bài thuê cho bạn. Hiện nay nó đang cần tiền để mua bài giải sách giáo khoa và nhiều thứ khác. Do xấu hổ, nó không dám hỏi tiền bạn. Nó rất muốn bạn tạm ứng cho nó như lần trước, nhưng lần này là 100.000 đồng, tiền công chép 20 bài sắp tới. Nếu bạn ứng tiền cho Quói Lương, bạn làm như tự nhiên, đừng nói gì về lá thư này kéo nó giận tui. Quốc Ân

Tiết thứ năm trống.

Nhưng hôm đó, lớp 10A9 không ra về như thường lệ.

Chuông đổi tiết vừa vang lên, lớp trưởng Xuyên Chi lật đật bước ra giữa lối đi, quay mặt xuống cả lớp”.

- Đề nghị các bạn ở lại họp.

Lũ bạn đang lao xao thu dọn tập vở, ngừng tay ngơ ngác ngược lên.

- Họp gì vậy? – Từ trong góc lớp, thằng Đỗ Lễ nhăn nhó vọt miệng – Bữa nay đâu phải tiếp sinh hoạt đầu tuần!

Xuyên Chi giơ tay lên trời, cao giọng:

- Hôm nay có chuyện họp đột xuất. Đề nghị các bạn giữ trật tự.

Quói Lương và Thạch Anh không biết trời sắp sập xuống đầu tụi nó. Sau khi nhét cuốn tập của nhỏ Thạch Anh vô cặp, Quói Lương nhòm mông lớn tiếng hùng hồn (tại nó ghét thằng Đỗ Lễ ưa châm chọc quá sức):

- Lớp trưởng kêu họp đương nhiên là có lý do. Đề nghị các bạn không được bép xép!

Lớp phó kỷ luật lia mắt về phía Quói Lương, mặt lạnh tanh:

- Bạn Quói Lương phát biểu hay lắm.

Quói Lương không hiểu tại sao con nhỏ Minh Trung khen mình mà mặt

mày lại bằng giá như vừa đút đầu vô tủ lạnh vậy. Lúc này lớp phó kỷ luật Minh Trung và lớp phó học tập Hạnh đã tiến ra giữa lớp, đứng cạnh lớp trưởng Xuyên Chi.

Như đọc được thắc mắc trong đầu Quói Lương, Minh Trung nói luôn:

- Hôm nay chúng ta sẽ bàn về trường hợp hai bạn Quói Lương và Thạch Anh!

Vừa yên lặng được chút xíu, cả lớp lập tức rần rần trở lại ngay sau lời phát biểu của lớp phó kỷ luật:

- Ha ha ha ... – Đỗ Lễ cười sung sướng – Tưởng sao! Thằng Quói Lương sắp lên “bàn mổ” mà còn “làm phách” bà con ơi!

Thằng Lâm liếc mắt về phía nhỏ Thủy Tiên, rồi ngược nhìn Minh Trung, lo lắng hỏi:

- Gì kì vậy? Lên cấp ba rồi mà hông cho con trai con gái kết bạn hả?

Hoạ sĩ Cung đập bàn, cười hê hê:

- Có lệnh mới: Cấm yêu! Cấm yêu!

Đỗ Lễ lại nhăn nhó phụ họa:

- Đúng rồi đó! Yêu thì về già yêu cũng được. Còn trẻ thì phải lo học hành cho tử tế!

Bên cạnh thằng Lâm, Quói Lương và Thạch Anh mặt mày đỏ gay như củ cải phơi nắng. Nhỏ Thạch Anh bản lĩnh là thế, nhưng lần này nghe ban cán sự lớp sắp đem chuyện “tình cảm” giữa nó và Quói Lương ra “mổ xẻ” tim nó bất giác đập thình thịch. Thằng Quói Lương còn thảm hơn, bụng quặn lại như có một bầy thần lùn đang đuổi bắt nhau trong đó.

Hai đứa không ngờ “phiên toà” sắp diễn ra còn đi xa hơn những gì tụi nó hình dung.

Xuyên Chi hắng giọng:

- Các bạn đừng nói lung tung!

- Không có yêu iếc gì ở đây hết á! – Lớp phó Minh Trung hừ mũi. Nó

quét mắt về phía Quới Lương và Thạch Anh. – Chuyện này ...

Minh Trung mới nói được hai tiếng đã phải khựng lại vì nhỏ Hạnh đột ngột giật tay áo nó.

- Gì vậy, Hạnh? – Lớp phó kỷ luật nghiêng tai về phía lớp phó học tập.

Cả lớp không ai nghe nhỏ Hạnh nói gì, chỉ thấy nó thì thầm gì đó vào tai Minh Trung và Xuyên Chi, rồi Minh Trung và Xuyên Chi thì thầm lại vào tai nó, rồi ba đứa chụm đầu thì thầm vào tai nhau.

Lát sau, trước ánh mắt tò mò của tụi bạn, ba cái đầu từ từ tách ra. Rồi lớp trưởng Xuyên Chi nghiêm nghị tuyên bố:

- Bây giờ các bạn ra về được rồi. Riêng Quới Lương, Thạch Anh và Minh Vương ở lại.

Thằng Cung vung cặp sách lên trời, hét tướng:

- G kì vậy? Lúc kêu người ta ở lại, lúc đuổi về!

Xuyên Chi trừng mắt:

- Tôi đuổi mấy bạn hồi nào?

- Đuổi càng tốt! – Thằng Dưỡng nhanh nhẹn rút ra khỏi bàn – Tao đói bụng rồi. Về thôi!

Quới Lương và Thạch Anh đưa mắt nhìn tụi bạn ồn ào kéo nhau ra cửa, bụng hoang mang vô kể. Trong nháy mắt, lớp học đang nhộn nhịp là thế chỉ còn lại ban cán sự lớp, tổ trưởng Minh Vương và hai “bị can”, và đến khi Minh Trung cất giọng thì Quới Lương và Thạch Anh chết điếng y như người bị điểm huyết:

- Lâu nay bạn Thạch Anh vẫn thuê bạn Quới Lương chép bài giùm mình, đúng không?

Tổ trưởng Minh Vương giật bắn, tưởng như có một cú sét giáng xuống giữa lớp học. Thời gian qua, nó vẫn biết thằng Quới Lương chép bài giùm nhỏ Thạch Anh, cả chuyện lặn lội xuống căng-tin mua chè cho con nhỏ này nữa, nhưng chỉ nghĩ thằng khờ Quới Lương làm vậy là do nó thích Thạch Anh thôi. Bây giờ tiết lộ động trời của Minh Trung bất giác kéo mồm nó lệch qua một bên.

Nó liếc Quới Lương, bụng sôi lên đủ thứ cảm xúc khác nhau, quá sùng sốt nên miệng lắp ba lắp bắp:

- Ra là mày ... chép bài giùm cho Thạch Anh là để lấy ... lấy tiền công hả?

Giọng thằng Minh Vương giống như mũi dùi xuyên qua tai Quới Lương nhưng nó không có cách gì bắt mình đừng nghe. Mặt nó rúm lại như quả nho khô.

- Cả tuần nay, bạn Quới Lương không chép bài giùm mình nữa! – Nhỏ Thạch Anh thình lình lên tiếng, nét mặt khỗ sở của thằng Quới Lương khiến nó động lòng.

Minh Trung hừ mắt:

- Chắc không đó?

Thạch Anh tính nói “Chắc!” nhưng sức nhớ cuốn tập của mình giờ này đang nằm trong cặp sách của Quới Lương, nhờ ban cán sự lớp đòi xét cặp thì khốn, bèn đẩy một cánh cửa thoát hiểm khác:

- Nhưng bạn Quới Lương chép bài giùm mình không phải vì tiền.

Lần này lớp phó kỷ luật Minh Trung không hỏi “chắc không đó?” nữa. Nó mở tờ giấy cầm sẵn trong tay ra, tặng:

- Vậy đây là cái gì?

Nghe Minh Trung ngân nga lá thư trước tiếng chép miệng nhạc nhiên của thằng Minh Vương, cả Thạch Anh lẫn Quới Lương đều tái xạm mặt. Bây giờ hai đứa nó mới vỡ lẽ tại sao mấy đứa trong ban cán sự biết được chuyện bí mật của tụi nó.

Trong khi Quới Lương chửi thầm “thằng phản bạn” Quốc Ân toi tả thì nhỏ Thạch Anh thầm trách thằng Quới Lương không để đâu cho hết. Nó giận thằng Quới Lương phổi bò này quá sức: chuyện vậy mà đi kể với bạn làm chi cho bây giờ tung toé ra. Đúng là đại ngu!

Nhưng đau nhất cho cả hai là chuyện “chép bài thuê” thực sự đã chấm dứt từ lâu. Dĩ nhiên lúc đầu thì thằng Quới Lương cần tiền và con nhỏ Thạch Anh sẵn sàng bỏ tiền ra thuê thằng này chép bài và đi mua đồ

cho mình thiệt. Nhưng “chuyện làm ăn” đó đã thuộc về ... quá khứ xa xưa. Bây giờ con nhà Quới Lương đã tự nguyện chép bài cho nhỏ Thạch Anh và nhỏ Thạch Anh cũng tự nguyện để thằng này chép bài giùm mình. Còn chuyện đi xuống cảng-tin mua đồ ăn thức uống thì đưa nào rảnh đưa đó đi chứ đâu còn chuyện nhỏ Thạch Anh “xùy” tiền ra sai Quới Lương nữa.

Nhưng lúc này dù có tới mười cái miệng tội nó cũng không thể thanh minh được. Lá thư của thằng Quốc Ân đã đầu độc tất cả. Tội học trò 9A4 trường Tự Do năm ngoái như Xuyên Chi, Minh Vương, nhỏ Hạnh đưa nào mà chẳng biết Quới Lương và Quốc Ân chơi thân với nhau, và dĩ nhiên chẳng đưa nào tin thằng Quốc Ân dựng chuyện này lên để hại bạn.

Lớp trưởng Xuyên Chi phê bình:

- Bạn bè nên giúp đỡ lẫn nhau, chứ không được “thuê mướn” như vậy. Tình bạn là tình cảm lớn lao, quý giá ...

Lớp phó kỷ luật Minh Trung gầm gừ:

- Giúp đỡ nhau chuyện gì thì được, chứ giúp đỡ chuyện chép bài là dứt khoát không được. Bạn Thạch Anh có đau ốm gì đâu mà bạn Quới Lương phải giúp đỡ ...

Lớp phó học tập Hạnh nhỏ nhẹ:

- Mình nghĩ bạn Quới Lương và bạn Thạch Anh nên quan tâm đến những ý kiến của bạn bè ngày hôm nay.

Minh Vương sè sè thở ra:

- Ban cán sự lớp rộng rãi với tội mày lảm rồi đó, Quới Lương. huyện này mà tới tai thầy chủ nhiệm, tội mày ra Hội đồng kỷ luật là cái chắc!

Tội bạn thay phiên nhau nói, Quới Lương nghe không sót một câu. Nhưng đầu óc nó đang váng vất. Nó đang mãi tự hỏi: Tại sao lúc nó chép bài cho nhỏ Thạch Anh vì tiền bạc thì tội bạn cứ nghi nó làm chuyện đó vì tình cảm, còn khi nó làm chuyện đó vì tình cảm thì tội bạn lại khẳng khẳng nó chép bài vì tiền bạc, cuộc đời quả là lảm chuyện éo le!

Tâm trí lảng đi đâu, Quới Lương không nhớ mình nói gì trong buổi sáng hôm đó. Nó nhớ mang mang nó có lí nhí ngọng nghịu vài tiếng gì đó, chắc là hứa hẹn sẽ không tái phạm lỗi lầm này nữa. Rồi sau đó thì nó có cảm giác nó đang rơi vô một chỗ nào đó bùng nhùng, đầu óc vón cục lại, từ lúc đó tiếng góp ý của bạn bè dội vào tai nó như dội vào một bức tường vô tri.

Đến khi Quới Lương choàng tỉnh, nó ngo ngác nhận ra tụi bạn đã ra về không còn một đứa.

Chỉ còn mình nó ngồi tro giữa lớp học và giữa nỗi buồn mênh mông.

Chắc nhỏ Thạch Anh nghỉ chơi với mình luôn rồi. Quới Lương bần thần nhủ bụng. Chỉ tại mình bép xép với thằng Quốc Ân mà nó bị bẽ mặt trước bạn bè. Ờ, nó ghét mình cũng đúng thôi. Nếu mình là nó, mình cũng ghét mình nữa là!

Quới Lương không thể ngồi mãi một chỗ để nghĩ mãi về một người. Nó chậm chạp đứng dậy và xách cặp uể oải lê bước ra cửa, có cảm tưởng nó không tự bước mà đang bị nỗi buồn lôi đi. Trông nó nặng nề như con rùa đang mệt mỏi kéo lê cái mai của mình.

Đón nó trước hành lang là Thạch Anh.

Suýt chút nữa con nhà Quới Lương đã đánh rơi cặp sách. Nó đưa tay dụi mắt, không tin nhỏ bạn nó còn đứng đây.

Chưa kịp mừng, Quới Lương đã méo xệch miệng khi Thạch Anh chìa tay ra:

- Bạn trả cuốn tập lại cho mình đi!

- Bạn ... bạn ...

Quới Lương ú ớ hai, ba tiếng, rồi không biết phải nói gì nó găm đầu loay hoay mở cặp, lấy cuốn tập ra đưa cho nhỏ bạn.

- Bạn không nhờ mình chép nữa à? – Quới Lương nghèn nghẹn hỏi, tự nhiên thấy cay cay nơi mắt.

Thạch Anh gật đầu:

- Ờ, từ nay trở đi mình sẽ tự chép. Bạn Minh Trung nói đúng, đã đi học

thì phải chéo bài. Mình có đau ồm gì đâu.

Thạch Anh đưa tay véo môi, ngập ngừng một lát rồi thở hắt ra:

- Mình cũng không muốn bị lôi ra kiểm điểm một lần nữa.

Trong một thoáng, Quới Lương nghe có cảm giác đất đang sụt dưới chân nó.

Quới Lương thừa hiểu Thạch Anh là nhỏ bạn lười biếng, nếu nó đã thay đổi thái độ một cách dứt khoát như vậy hẳn lòng nó đã kiên quyết lắm. Nó quyết định nghỉ chơi với mình thật rồi.

Quới Lương buồn rầu nghĩ và quay mình bỏ đi, mặc kệ nhỏ bạn gọi ới ới sau lưng.

Nó chỉ dừng lại khi nghe Thạch Anh cất giọng giận dỗi:

- Thích nhau thì giúp nhau học bài, làm bài chứ đâu phải chép bài giùm mới gọi là thích, hờ Quới Lương?

Lần này thì Quới Lương thấy đất sụt dưới chân nó thật. Khó khăn lắm nó mới giữ cho người khỏi lao đảo và từ từ quay mặt ra phía sau.

Dưới ánh nắng chói chang giữa sân trường, hai lúm đồng tiền xinh xắn trên má nhỏ bạn đang đập vào mắt nó. Tại Thạch Anh đang cười với nó đó mà!